

Rung Động Đầu Đời

Contents

Rung Động Đầu Đời	2
1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1-2: Cừu Đẹp Trai	3
3. Chương 2: Cừu Đội Lốt Sói	3
4. Chương 3: Bị Kẹt Với Tên Chết Bầm	4
5. Chương 4: Nụ Cười Ấm Ấp	4
6. Chương 5: Có Duyên Có Phận Nhất Định Gặp Nhau	5
7. Chương 6: Đồ Ngốc	5
8. Chương 7: Trăng Tròn	6
9. Chương 8: Anh Ta Cũng Ko Xấu Xa Lắm	6
10. Chương 9: Tình Thế Nguy Hiểm	7
11. Chương 10: Sự Thật	7
12. Chương 11: Hàn Gia Nghi	8
13. Chương 12: Nhà Hàn	9
14. Chương 13: Cô Bé Hàn Nghi	9
15. Chương 14: Bị Bắt Cóc	10
16. Chương 15: Tìm Cách Thoát Thân	10
17. Chương 16: Lỗi Lầm	11
18. Chương 17: Anh Ta Thật Bệnh Hoạn	11
19. Chương 18: Đổ Máu	12
20. Chương 19: Mã Thượng	12
21. Chương 20: Nụ Hôn Đầu Hay Là Nụ Hôn Thứ Hai	13
22. Chương 21: Tuổi Thanh Xuân	14
23. Chương 22: Ghen	14
24. Chương 23: Đi Hàn Quốc	15
25. Chương 24: Bị Say Xe	15
26. Chương 25: Bánh Rán Bì	16
27. Chương 26: Bác Hàng Kẹo Bông(phần 1)	17
28. Chương 27: Bác Hàng Kẹo Bông(phần 2)	18
29. Chương 28: Nụ Hôn	18
30. Chương 29: Ổ Khóa Tình Yêu	19
31. Chương 30: Trăm Năm Bên Nhau	19
32. Chương 31: Anh... Say Rồi!	20
33. Chương 32: Giới Thiệu Chú Chó Mã Huệ	21
34. Chương 33: Nghéo Tay	21
35. Chương 34: Làm Nũng	22
36. Chương 35: Tiệc Đồ Cưới	22
37. Chương 36: Đánh Dấu Chủ Quyền	23
38. Chương 37: Dễ Thương	24
39. Chương 38: Kí Ức	24
40. Chương 39: Đàm Phán	25

41. Chương 40: Áo Cặp	26
42. Chương 41: Đi Ăn Buffer	27
43. Chương 42: Tiểu Bảo	27
44. Chương 43: Đứng Lo	28
45. Chương 44: Đóng Cửa Kính Cửa Xe Lại	29
46. Chương 45: Tuổi Trẻ Tài Cao	29
47. Chương 46: Mạc Tiểu Kiều	30
48. Chương 47: Đứa Trẻ	31
49. Chương 48: Nữ Siêu Quậy	32
50. Chương 49: Pikini Phần 1	32
51. Chương 50: Pikini Phần 2	33
52. Chương 51: Nóc Ao	34
53. Chương 52: Tường Anh Là Chú Chó Mã Huệ Của Em Sao?	35
54. Chương 53: Giấc Mơ	36
55. Chương 54: Căn Phòng Bí Mật	36
56. Chương 55: Kí Ức Quay Về	37
57. Chương 56: Con Gái	38
58. Chương 57: Tội Lỗi Ấp Đến	39
59. Chương 58: Đám Cưới	40
60. Chương 59: Ngoại Truyện	40

Rung Động Đầu Đời

Giới thiệu

Một câu truyện hôn nhân vô cùng hài hước giữa vị tiểu thư Kiều và công tử Thất lục. Mời các bạn đọc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rung-dong-dau-doi>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật

Tôi tên là Mạc Tiểu Kiều cung bọ cạp 18 tuổi

Hắn tên là Hàn Thất Lục cung xử nữ 19 tuổi

Tôi thích ăn Pudding do hắn nấu(đơn giản vì tôi chả biết nấu ăn)

Cái tính cứng đầu của tôi chả ai trị được

Còn hắn cái gì cũng giỏi chỉ có một điểm yếu đó là say xe

và.....Từ giờ chúng tôi sẽ là vợ chồng

Ồ....WHAT!?!

2. Chương 1-2: Cừu Đẹp Trai

Tôi là Mạc Tiểu Kiều, con gái quý của ông chủ tập đoàn Mạc quyền lực. Từ nhỏ đã được nuông chiều nên tính cách tôi khá ngang bướng, còn là cung Bọ Cạp nên càng kinh khủng hơn! (mọi người tự hiểu hen)

Hôm nay là ngày sinh nhật thứ 18 của tôi nên mọi người đến rất đông, nhưng sao lần sinh nhật này lại toàn mời các ông chủ tập đoàn lớn thế? -tôi thầm thắc mắc

Trực giác của tôi bảo rằng nếu cứ ở đây mãi sẽ có chuyện chẳng lành nên ngay lập tức tôi chạy nhanh về phòng của mình thì chợt “RẦM” tôi đụng trúng một người đàn ông mặc áo vest đen.

-A...ui đau quá! Anh là đồ...

Đang định chửi cho hắn vài câu xả giận thì bỗng anh ta lịch sự xin lỗi và đỡ tôi dậy mặc dù tôi biết mình nên là người xin lỗi vì đã đâm vào người anh ta trước nhưng vì lòng tự kiêu của cung Bọ Cạp nên tôi đành im lặng.

Oa...giờ nhìn kĩ mới thấy anh ta đẹp trai thật!

Mái tóc màu vàng ánh kim rực rỡ, đôi mắt màu xanh biển đậm làm tôi lên điểm nhấn và làn da ngăm đen để lộ những bắp tay cuộn cuộn với bộ vest đen trông thật sang trọng...nhìn trông thật giống con chó Mã Huệ yêu quý của tôi...(Bà nội này vừa khen cha này đẹp trai xong giờ lại chửi nó giống chó)

3. Chương 2: Cừu Đội Lốt Sói

-Uầy...Chú em tên gì đấy! Tôi giờ cái giọng hách dịch ra nói

-Uầy...tui tên là Thất Lục! Hắn cũng giờ cái giọng hách dịch ấy ra

Tên này quả ko dễ đối phó chút nào-tôi thầm nghĩ

-Tui là Tiểu Kiều cứ gọi tui là chị đại cũng được!

-Uầy...vâng thưa bà đại! Hắn nói to

-BÀ ĐẠI!?! Quân xấu xa chết đi!

-haha BÀ ĐẠI! BÀ ĐẠI ngon bắt này.

Hắn cười nhếch mép, đôi khi còn lè lưỡi chọc tức tôi!

TÊN CHẾT BẦM BÀ ĐÂY SẼ TRẢ THÙ

QUÂN TỬ TRẢ THÙ 10 NĂM CHƯA MUỘN!

Tôi chưa kịp đập cho tên chết bầm kia một trận thì bỗng cha tôi dùng mic nói lớn:

-Cảm ơn mọi người đã tham dự vào sinh nhật lần thứ 18 của con gái tôi! Sau đây tôi có việc muốn thông báo là con gái tôi Mạc Tiểu Kiều và con trai nhà họ Hàn; Hàn Thất Lục chính thức là vợ chồng. Đám cưới sẽ diễn ra vào 2 tuần tới ở khách sạn LSD mong mọi người sẽ đến chung vui cùng gia đình tôi.

Cái gì tôi phải lấy chồng ư? Tôi còn chưa đồng ý cơ mà! À mà khoan cái tên Hàn Thất Lục nghe rất quen, đúng rồi đó là tên chết bầm đó!

Tôi quay qua tìm xem tên Hàn Thất Lục đáng ghét đó ở đâu và hỏi xem đang có gì xảy ra thì tên đó đã biến đi đâu mất rồi!

4. Chương 3: Bị Kẹt Với Tên Chết Bầm

Tôi đi đến vườn hoa ở nhà kính, đây là nơi mà khi tôi buồn hay đến đây để giải tỏa những cảm xúc ấy!

-Mọi người ko ai quan tâm tới mình,mọi người ai cũng ko hỏi ý kiến của mình mà đã quyết định...huhu.Cả cái tên chết bầm đáng ghét kia nữa!híc híc

-Hửm...bà đại đang nói xấu tui sao! Giọng nói quen thuộc phát ra từ trước cửa phòng, không ai khác chính là tên chết bầm Thất Lục

-Tên xấu xa, coi chừng ra đường bị xe tông, về nhà bị giạt điện đến chết!

-Haha, thú vị! Hấn nhếch mép cười

-Tên chết bầm nhà họ Hàn kia, anh cười cái gì vậy!

Hấn tiến lại gần tôi, trong hoàn cảnh chỉ có một đôi nam nữ trong cùng một phòng kín thì ai cũng nghĩ ngay tới giai đoạn KISS hoặc là giai đoạn @#!?!

-Ah... anh đừng lại đây đồ biến thái!!!

-Hết chết bầm rồi tới biến thái, em còn từ gì để chỉ anh không?

-Sắc lang,hai lai,chó Mã Huệ(con chó thân yêu của Tiểu Kiều)

Chợt “Két”,tiếng cửa đóng lại...

-A...chết rồi chúng ta chẳng lẽ bị kẹt ở đây luôn sao? Tôi la lớn

-Ai đã đóng cửa thế? Thất lục hỏi

-Nhớ rồi hôm nay bác làm vườn về quê thăm con gái bị ốm nên xin về sớm! Chắc vừa này bác tưởng không có ai ở trong nên khóa cửa đó!

-Thế giờ làm sao để ra ngoài đây

-Hàn Thất Lục anh có điện thoại không? Tôi nói với về mặt lo lắng

-Hàn Thất Lục? Sao tự nhiên lại nói chuyện lễ phép thế? Chẳng lẽ cô sợ ma à! Hấn nói với vẻ đắc chí

Trong tình cảnh hiện giờ tôi chả muốn cãi cò với hắn làm gì cho mệt nên đành gật đầu đại cho xong chuyện

-Thế anh có điện thoại không?

-Để quên rồi! Hấn cười

-Tui cũng để quên điện thoại ở đại sảnh rồi!Vì bộ váy tui đang mặc không có túi để điện thoại...

5. Chương 4: Nụ Cười Ấm Áp

-Mà vườn hoa ở đây đẹp thiệt nhỉ! Hấn nhìn ngắm các bông hoa ở đây và nói

-Đúng vậy đây là vườn hoa do chính tay tôi và bác làm vườn chăm sóc đó!

-Tuyệt quá! Hoa lan,hoa hồng, hoa tu-líp...Hoa gì cũng có ở đây hết! Hấn cười tươi nói

Trong lúc này tôi như rung động trước nụ cười ấm áp đó.Hấn như một đứa trẻ không quan tâm tới bất kì thứ gì xung quanh mà chỉ mãi mê ngắm nhìn những bông hoa tuyệt đẹp!Hấn ta nhìn trông cũng không đáng ghét như tôi tưởng!

-À...ừm tôi thật ra cũng không ghét anh lắm! Tôi ngại ngừng nói

-Vậy bà đại làm vợ tui nghen!

Quay lại thực tại đúng là tui và tên chết bầm đó sau 2 tuần nữa sẽ kết hôn và trở thành vợ chồng!?!
-----tui lại ghét hẳn rồi-----

6. Chương 5: Có Duyên Có Phận Nhất Định Gặp Nhau

-Hàn Thất Lục anh rất thích hoa à?

-Đúng vậy! Hẳn trả lời nhưng vẫn chăm chú nhìn những đóa hoa hướng dương đang nở rộ

-Anh thích hoa hướng dương à?

-Đúng vậy!

-Tại sao anh lại thích chúng?

-Vì chúng tượng trưng cho sự chung thủy, quân trung, hiếu nghĩa vì hoa hướng dương luôn hướng thẳng về phía mặt trời!

-Tôi cũng rất thích hoa hướng dương nhưng vì chúng đẹp chứ không phải là mấy cái giải thích khó hiểu của anh hihi!

-Cô ngốc thật đấy! Tôi không hiểu làm sao cô lên được cấp 3.(Hẳn là lừa nhằm trêu tức tôi)

-Ai nói tôi ngu hả! Môn mỹ thuật tôi được 10 cơ đấy!

-Hừm, còn các môn còn lại thì được 4 điểm đúng không!

-Wa! Anh nói nhỏ thôi, lỡ người khác nghe được thì chết tôi đó!

-Haha, từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp ai thú vị như cô!

-Xấu xa! Tôi đỏ mặt

Đây là lần đầu tiên có một đối thủ ngang tầm ngang sức với tôi như vậy.

Tôi không tin anh không có điểm yếu! Nhất định tôi sẽ tìm ra điểm yếu của anh cho bằng được!

7. Chương 6: Đồ Ngốc

Hiện giờ đã là 6 giờ tối mà tôi vẫn phải phải ở chung với tên chết bầm đáng ghét đó!

Bây giờ đáng lẽ ba phải kêu người giúp việc đi tìm tôi chứ!

Bây giờ đáng lẽ tôi phải ở trong phòng chăm sóc chú chó Mã Huệ chứ!

Bây giờ đáng lẽ tôi phải mở quà sinh nhật của mọi người cho chứ!

Hức hức! Ôi,tôi không muốn khóc mà sao nước mắt lại chảy ra không ngừng vậy!

-Này Tiểu Kiều! Cô sao vậy? Hẳn hỏi

-Hàn Thất Lục, tôi cảm thấy cô đơn...Hức!

CHẾT CHA MÌNH VỪA NÓI GÌ VẬY

Mặc dù mình nói là cảm thấy cô đơn nhưng có cần tên biến thái này ôm chặt mình đến thế này không?

Nhưng mà nói chung cảm thấy tâm trạng cũng tốt hơn trước! Không ngờ ôm cũng có thể cải thiện tâm trạng...

-Nè Tiểu Kiều! Lúc này trông cô đáng yêu cực!

-Cái gì?!

-Giống như đang cầu xin tui “Làm ơn hãy ôm em đi!” Haha

-Đồ dâm tặc, biến thái, đáng ghét!

8. Chương 7: Trăng Tròn

Đã bảy giờ tối rồi mà tôi vẫn ở cùng tên chết bầm Thất Lục trong vườn kính.

-Đã 1 tiếng trôi qua rồi sao chưa có ai đi tìm hai đứa mình nhỉ? Tôi hỏi

-Chắc ngủ hết rồi! Hắn trả lời một cách thản nhiên

-Này, anh tên họ đầy đủ là gì vậy?

-Tôi là Hàn Thất Lục, chả lẽ cô không nhớ cả tên của chồng mình!

-Hứ, thế Thất Lục anh bao nhiêu tuổi, cung gì!

-Tôi 19, cung Xử Nữ

-Hử, tướng mạo trông cũng ưu tú thế kia mà sao kiếp này anh phải cưới một bà vợ cung Bọ Cạp quậy như tui vậy hả!

-Vì cô học ngu, không biết nấu ăn cũng chả biết làm con gái thực nữ...

-Ê anh đang khen hay đang chê tôi vậy!

-...Nhưng tôi thích tất cả những điểm đó của cô!

-A..Anh sáng...giờ uống...uống thuốc chưa vậy?

-Haha cô bị cà lâm rồi kìa

-Kệ tôi chứ! Tôi đỏ tía mặt mày mong là anh ta không phát hiện

9. Chương 8: Anh Ta Cũng Ko Xấu Xa Lắm

Đã 8 giờ tối rồi mà chưa ai đi tìm hai đứa chúng tôi!

Theo tính toán của một đứa ngốc nghếch như tôi thì hiện giờ là 18 độ

Tôi rét run cả người, với lại chiếc váy bông công chúa của tôi khá ngắn còn hở vai khiến tôi thấy càng thêm lạnh hơn!

-Nè cô mặc cái áo khoác này đi cho ấm! Hắn nói

-Thôi anh mặc đi! Anh cũng thấy lạnh mà!

-Cô mặc có một cái váy vừa ngắn lại vừa mỏng tanh thế kia cơ mà! Mặc đi!

-Cảm ơn nha! Nếu anh đã có lòng thì tôi nhận vậy!

-Không cần cảm ơn!Chỉ cần đến khi cưới cô trả ơn cho tôi là được!

-Cái gì?!

-Haha đùa thôi mà!

Vì trời rất lạnh nên chúng tôi ngồi khá sát nhau! Dù không thích anh ta cho lắm nhưng tôi phải công nhận là tên chết bầm đó thực sự rất ấm...thực sự rất ấm...đó!

—————Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ—————

10. Chương 9: Tình Thế Nguy Hiểm

Sau một hồi ngủ li bì,do lạnh nên tôi choàng tỉnh thì thấy tên Thất Lục đang nằm bất động trên sàn,cơ thể lạnh buốt...

Tôi hoảng hồn khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, dù gì thì hắn đã vì tôi mà nhường áo khoác cho tôi đỡ lạnh, hắn tuy đã kiếm được vài tờ báo cũ đặt trên ghế nhưng không khoác cho mình mà còn đắp cho tôi nữa chứ! Nếu...nếu hắn có mệnh hệ gì thì tôi sẽ ân hận cả đời mất! Huhu

-Hức hức... đồ ngốc này anh sao lại ngốc nghếch như vậy chứ! Anh làm ơn tỉnh lại đi mà, nếu...nếu anh tỉnh dậy tôi sẽ làm bất kì thứ gì vì anh!Huhu

-Có thật là cô sẽ làm bất cứ thứ gì vì tôi không đó? Hắn cười nhếch mép

-A...này giờ anh giả bộ sao!?!

-Chỉ là tôi thấy chán quá nên chọc cô tí cho vui thôi mà!

-Hức, đồ đáng ghét!

—————Tôi ôm chầm lấy tên ngu ngốc đáng yêu Thất Lục—————

-Ê! Đây cô đang làm gì vậy? Hắn đỏ mặt nói

-Anh lạnh quá! Tôi chỉ đang giúp anh ấm hơn thôi!

“Ừm” Hắn chỉ nói đơn giản vậy thôi

11. Chương 10: Sự Thật

Sau đó các người hầu đã sớm tìm ra hai chúng tôi trong tình trạng cả hai đều bị lạnh cóng.

Trừ tên Thất Lục có triệu chứng bị sốt nhẹ ra thì cả hai đều ổn

Vài phút sau, các hầu cận của nhà họ Hàn đến và đưa Thất Lục về. Riêng tôi sẽ đi vào phòng cha và hỏi mọi chuyện cho ra lẽ:

-Tại sao cha lại bắt con lấy chồng chứ! Tôi giận dữ lao vào phòng ba

-Nhà bên họ rất giàu có, với lại con trai của họ cũng là một người ưu tú và tốt bụng...gia đình ta rõ ràng trong vụ này lời to rồi!

-Ba xem đây là một cuộc hôn nhân vì lợi ích của nhà ta sao?

-Hử,con cũng thông minh đấy! Đúng, đây là cuộc hôn nhân vì lợi ích của gia đình ta!

Buổi tối tôi trần trọc không ngủ được, tôi cứ suy nghĩ mãi về những điều ba nói và cảm thấy khiếp sợ thế giới của những người quyền lực...

12. Chương 11: Hàn Gia Nghi

—————Ngày hôm sau—————

Hôm nay tôi quyết định sẽ đi thăm tên chết bầm Thất Lục xem hắn đã chết chưa....

Ngôi biệt thự cao cấp riêng của hắn vừa to vừa đẹp khiến tôi như lạc vào xứ Alice vừa ảo mộng lại vừa cảm thấy lo sợ....

-Xin hỏi có ai ở nhà không? Tôi là lớn

-Vâng vâng tôi đến đây! Giọng nói trong trẻo ấy thật sự không phải Thất Lục

Một cô gái xinh đẹp bước ra.Mái tóc màu vàng đậm trông thật nổi bật, đôi mắt màu hồng nhạt! Ôi cả 3 vòng đều rất hoàn hảo, nhìn trông cô bé này mới 16 tuổi thôi!

Tôi thắc mắc tại sao một cô bé xinh đẹp như vậy lại ở biệt thự riêng của tên Thất Lục đó nhỉ?

Chả lẽ hắn bắt cả hai tay với cả tôi và cô bé này! Đáng ghét....

-Ai đến vậy Hàn Nghi? Hắn từ trong nhà đi ra nói

Cuối cùng hắn ta mới xuất hiện, tôi liền tung chiêu hoàn cước của tôi búp vào mặt anh ta! Do tấn công bất ngờ nên hắn không kịp né và nhận một cú đau điếng ngã lăn ra sàn! (tội nghiệp anh Thất Lục wá!)

-Anh trai ơi! anh có sao không? Cô bé thốt lên

- ANH TRAI!?!

—————Vài phút sau—————

-Thật ra là tui nghĩ vậy đấy! Tôi tỏ vẻ hối lỗi

-Cô thật sự nghĩ tui bắt cả hai tay vậy à!

-Hi thứ lỗi đại ca! Vậy cô bé này thật ra là em gái anh thiệt á!

-Ừ, đây là Hàn Gia Nghi, 16 tuổi

-Chào chị! Gọi em Hàn Nghi là được rồi! Cô bé tươi cười nói

—Giờ tôi mới biết rằng anh ta còn có một cô em gái xinh xắn thế này!—

13. Chương 12: Nhà Hàn

-Thế cô đến đây có vấn đề gì? Hấn nghiêm mặt hỏi

-Tôi muốn đến đây thì phải có vấn đề à!

-Chả lẽ cô muốn biết câu trả lời cho vụ tối qua à!

-Vụ gì vậy anh trai? Hàn Nghi hỏi

-À...thật ra thì tối hôm qua do thấy anh đẹp trai quá nên bà đại đây đã đẩy anh vào vườn kính nói là muốn cưới anh và hứa sẽ thực hiện bất cứ điều gì để anh đồng ý. Không may là có ai ở ngoài lỗ chốt khóa cửa nên không ra được, chỉ vậy thôi! (xem lại chương 9)

- Tôi nói vậy bao giờ hả? Mà anh cũng kể sai rồi?!

- Haha tôi chỉ phóng đại lên một chút thôi mà!

- Một chút của anh đấy hả!

- Vậy thì ước nguyện của tôi là cô phải trở thành vợ của tôi! Hấn nói

- Hả, sao anh ngốc vậy! Tự nhiên lại phí mất một điều ước!

- Thế cô có chấp nhận điều ước này của tôi không thì bảo! Hấn ta đỏ mặt

- Thì đồng ý đó! Tôi cũng đỏ mặt theo

—————THẬT TÌNH—————

14. Chương 13: Cô Bé Hàn Nghi

Hôm nay là cuối tuần nên khá chán, tôi nảy ra ý tưởng là mời tên tên chết bầm Thất Lục đi công viên giải trí chơi coi như chuộc lỗi cho vụ đã để cho anh ta lạnh cóng! Tôi đến căn biệt riêng của anh ta thì chỉ thấy cô em gái Hàn Gia Nghi của hấn ở nhà:

-Xin lỗi chị,anh Tiểu Bảo ra ngoài có chút việc rồi! Cô bé nói

-Tiểu Bảo là ai thế? Tôi thắc mắc

-Chị không biết à! Tên gọi thân mật của anh Thất Lục là Tiểu Bảo mà!

-Ahaha Tiểu Bảo! Hóa ra là Tiểu Bảo! Tôi cười đắc chí

Tôi vừa nảy ra một ý tưởng tuyệt vời đó là nhờ cô bé này kể về những điều đáng xấu hổ và điểm yếu của tên Thất Lục. Ahaha, tôi thiệt là thông minh quá đi!

-Hôm nay chị định rủ Thất Lục đi chơi công viên giải trí mà hấn bận rồi!Mà đi một mình thì buồn lắm, em có thể đi chung với chị không Hàn Nghi?

-Vâng, em rất sẵn lòng ạ!

Hehe lừa một đứa nhỏ thật dễ dàng!—tôi thầm nghĩ—

-Nè Hàn Nghi, anh trai em có tính cách gì đặc biệt không?

-Tính cách đặc biệt hả?

-Đúng vậy, như là xàm sở gái chẳng hạn!

-À đúng rồi!Anh ấy từ nhỏ đến lớn đều thích ăn bánh dâu tây ở cửa hàng bánh ngọt Futaba. Anh ấy còn là một người ưa sạch sẽ và rất cứng đầu, có lần anh Thất Lục một mình dọn sạch sẽ hết phòng của mọi người

vì cảm thấy chán đây! Vì muốn tốt cho mọi người mà bất chấp tất cả,cái tính cách cứng đầu ấy vẫn không thay đổi chị nhỉ?

-Ừ! Tôi trả lời

—— Anh ta giống như một đứa trẻ to xác,thật là ngu ngốc mà!——

15. Chương 14: Bị Bắt Cóc

————— Tại công viên giải trí —————

-Oa, ở đây nhiều trò chơi quá! Tôi nói

-Đúng vậy chúng ta chơi trò gì trước đây?Hàn Nghi tiếp lời

Chúng tôi thực sự đã chơi nhiều trò như tàu siêu tốc, đu quay,cuộc thi làm mặt xấu và giành được giải hai đây! Kết thúc buổi đi chơi hôm nay hai đứa tôi tự thưởng cho mình một ly trà sữa hương dâu thơm ngon...Tôi do bị hấp dẫn bởi những trò chơi quanh đây nên quên hỏi Hàn Nghi về điểm yếu của tên Thất Lục. Mãi đến khi trời gần tối tôi mới nhận ra điều đó!

-Nè Hàn Nghi, điểm yếu của tên Thất Lục là gì vậy? Tôi hỏi

-Điểm yếu á!

-Đúng vậy! Em cố nhớ kĩ coi hắn có dị ứng hoặc ghét cái gì không?

-A nói về vụ ghét cái gì thì anh ấy bị.....

Hàn Nghi chưa kịp nói dứt lời thì những người mặc đồ đen từ đằng sau đã đánh ngất cô ấy.

-Đã bắt được người thứ nhất rồi thưa cậu chủ!- Một tên mặc đồ đen nói vào bộ đàm

Đã bắt được người thứ nhất sao? Chẳng lẽ mình là người thứ hai? Mà tại sao những người này lại bắt cóc Hàn Nghi và mình chứ?. Tôi chưa kịp phản ứng gì thì bọn chúng đã đánh ngất tôi rồi....

————— Hàn Thất Lục mau cứu tôi —————

16. Chương 15: Tìm Cách Thoát Thân

Khi mở mắt ra thì tôi và Hàn Nghi đã bị cột tay lại bằng băng dính khá chặt.

-Hàn Nghi, mau dậy đi! Tôi lay nhẹ Hàn Nghi

-A! Chúng ta đang ở đâu thế này? Hàn Nghi la lớn

-Suyt! Mấy tên kia đang đứng ở dưới canh gác đó, nhỏ tiếng một chút!

-Ừ, em sẽ nói nhỏ!

-Giờ làm sao để cởi cái băng dính chết tiệt này ra đây!

-Em từng xem trên tivi cách để cởi cái băng dính này ra rồi! Cũng dễ thôi!

-Vậy phải làm sao, em chỉ chị với! Tôi hỏi

-À đầu tiên là hai bàn tay nắm chặt với nhau sau đó gờ cao tay đến đầu và kéo hai tay xuống thật mạnh để làm băng dính đứt ra!

-Được rồi chị sẽ làm thử! Hai bàn tay nắm chặt.....giơ cao đến đầu và....kéo xuống!

—————PHỤC!?!—————

-Hoan hô đứt rồi! Tôi la lớn

-Suyt! Im lặng k.... Hàn Nghi bỗng lặng người

-Đứt cái gì thế? Một giọng nói lạ phát ra từ sau lưng tôi nhưng không phải Thất Lục... Thế đó là giọng của ai mà trông Hàn Nghi có vẻ khiếp sợ thế nhỉ?

17. Chương 16: Lỗi Lầm

Khi tôi quay mặt lại thì thấy một chàng trai cao to đứng đằng sau...

Mái tóc màu nâu đen trông hơi bù xù với đôi mắt màu đen tuyệt đẹp và nước da trắng hồng trông như các chàng trai Hàn Quốc!

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì Hàn Nghi đã cho hấn một cái bạt tay đau điếng.

-Tại sao anh lại xuất hiện ở đây! Hãy biến về chỗ cống hôi hám đó đi! Hàn Nghi hét lớn

Chưa bao giờ tôi thấy Hàn Nghi tức giận như lúc này...Đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người bọn họ nhỉ? Tôi trầm nghĩ

-Bây giờ anh không muốn cãi nhau với em! Anh đến đây vì muốn cưới Tiểu Kiều làm vợ! Hấn nói

-Cái gì?! Sau bao nhiêu chuyện anh gây ra cho chị Tiểu Kiều mà vẫn chưa đủ sao! Hàn Nghi nói

-Anh chỉ muốn bù đắp lại những lỗi lầm mà đã gây ra cho Tiểu Kiều thôi! Tên đó nói với vẻ mặt hối lỗi

Cái gì mà “Bù đắp lại những lỗi lầm mà đã gây ra”...chả lẽ chúng tôi từ nhỏ đã quen biết nhau. Thật kì lạ, riêng tôi thì chẳng nhớ gì cả.

18. Chương 17: Anh Ta Thật Bệnh Hoạn

Trong đầu của tôi bỗng hiện ra những kí ức hoàn toàn mờ nhạt về hai cậu bé đang nhìn tôi cười hồn nhiên.

-À...cho hỏi chúng ta đã từng quen biết nhau sao? Tôi hỏi

-Hả! Anh là Hàn Mã Thượng, em chả lẽ không nhận ra anh sao? Hấn nói lớn

-Hàn Mã Thượng?!?

-Phương pháp vật lí trị liệu chả lẽ không hiểu quả sao? Hấn quay mặt về phía Hàn Nghi hỏi

-Không thành công! Hàn Nghi lắc đầu

-Vậy sao... Anh ta nói giọng trầm lại, gương mặt không rõ sắc khí.

-Xin tự giới thiệu anh tên là Hàn Mã Thượng, 21 tuổi. Hân hạnh được làm quen... -Hấn quay mặt sang tôi tươi cười nói-

-À...tôi là Mạc Tiểu Kiều, 18 tuổi! Mà tôi có thể gọi anh là Thượng Tiên Sinh không? Tôi nói

-Ahaha, được chứ! Hấn cười nói

Tôi thấy tên Mã Thượng này có vẻ là người tốt. Thật tốt quá! Hôm nay lại kết giao được thêm một chiến hữu mới rồi....À khoan, tôi đổi ý rồi.

—————Pằng—————

Hắn bắn vào chân Hàn Nghi một cú đau điếng làm con bé mất thăng bằng rồi ngã huỵch xuống đất, máu chảy lênh láng trông thật kinh dị...

-Cuộc vui bây giờ mới bắt đầu!Hắn cười kiêu mạn rợ trông có vẻ hơi bệnh hoạn

-Thượng tiên sinh, anh là đồ bệnh hoạn! Tôi hét lên

-Bệnh hoạn? Haha, Đúng! Tôi bệnh hoạn vì em đó Tiểu Kiều!

—————Hắn ta thật đáng sợ! Mau đến đây nhanh đi Thất Lục!—————

19. Chương 18: Đồ Máu

Tôi định chạy thoát thân nhưng xui thay tên Mã Thượng đó đã kịp bắn vào chân tôi làm tôi không tài nào đi được.

-Em định chạy đi đâu thế? Hắn nói

-Mau buông tôi ra! Tôi la lên

-Mau thả Tiểu Kiều ra! Giọng nói quen thuộc phát ra, không ai khác chính là Thất Lục

-Thất Lục, lâu rồi không gặp em! Không ngờ em tìm được tụi anh nhanh như vậy đó! Mã Thượng nói

-Chỉ cần suy luận một chút thôi! Giờ anh thả Tiểu Kiều ra mau! Thất Lục la lớn

-Ahaha...để xem nào! Nước da trắng hồng của Tiểu Kiều mà pha trộn thêm một chút máu tươi thì tuyệt biết bao! Mã Thượng liền rút cây súng ra dí chặt vào đầu tôi

Tôi nghe tên Mã Thượng nói mà toàn thân run rẩy như gà mắc cước...

-Đi mà tự lấy máu của chính mình ấy! Thất Lục nói xong liền xông lên như định đánh cho hắn một trận

-Đi tay không mà đòi đấu với anh hả Thất Lục! Nói xong hắn bắn liên tiếp bắn vào người Thất Lục làm máu cứ chảy ra không ngừng, cảnh tượng ấy thực sự kinh khủng đối với tôi...

-Thất Lục!?!

20. Chương 19: Mã Thượng

Chợt...Thất Lục đứng dậy.

-Khẩu súng này chỉ chứa tối đa được 6 viên đạn. Hai viên kia trúng vào chân Hàn Nghi và Tiểu Kiều. Còn 4 viên còn lại trúng vào người tôi,vậy có nghĩa là khẩu súng này thực sự đã hết đạn rồi! Thất Lục nói

-Cái gì?! tên Mã Thượng vừa nói vừa loay hoay thử lại cây súng xem đã hết đạn chưa và thực sự nó không còn hoạt động được nữa

-Giờ chúng ta có thể phân thắng bại một cách công bằng rồi! Thất Lục nói

Theo tình trạng hiện giờ thì Thất Lục khó lòng mà thắng được...

Đây là một trận đấu không công bằng một chút nào! Thật sự không công bằng một chút nào! Tên chết bầm Thất Lục đó cam tâm hứng hết 4 viên đạn vì chỉ muốn tôi được an toàn. Thất Lục nhìn trông thật đau đớn, máu của anh ta chảy ra không ngừng làm tim tôi như quặng thắt.

Xin lỗi mọi người! Chap này mình làm hơi ngắn thật ra là vì bí ý tưởng đó mà! Hihi^__^

21. Chương 20: Nụ Hôn Đầu Hay Là Nụ Hôn Thứ Hai

Các xe cảnh sát và xe cứu thương đã vây kín lấy căn nhà hoang này. Một viên cảnh sát nói lớn “Nơi này đã bị bao vây, mọi người hãy mau bỏ vũ khí xuống!”

-Khì, cuối cùng đội cứu trợ đã đến! Thất lục nói

-Cái gì?! Mã Thượng bàng hoàng

-Người tưởng ta đến đây mà không chuẩn bị gì cả à!

-Chết tiệt!?!

Sau một hồi, tên bệnh hoạn Mã Thượng đã bị khống chế...Thất Lục, Hàn Nghi và tôi nhanh chóng được đưa đến bệnh viện.

Trên xe cứu thương

-Nè! Chân em có đau lắm không? Thất Lục hỏi tôi

-Không đau lắm! Nhưng anh hứng hết 4 viên đạn thế có đau không? Tôi nói

-Không đau lắm! Hắn cười kiểu gượng gạo

Hôm nay là một ngày tồi tệ...Tôi thực sự có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Thất Lục ngay bây giờ nhưng trong hoàn cảnh này cứ im lặng là tốt nhất.

-Nè Tiểu Kiều! Hắn nói

-Có chuyệ.....!?!

Tôi định quay mặt lại xem hắn gọi tôi làm gì thì... môi chúng tôi khẽ chạm vào nhau. Mùi vị ngọt ngào của tình yêu như làm tôi đánh mất dần ý thức.

-Đồ đáng ghét này! Anh dám cướp mất nụ hôn đầu của bốn cô nương tôi sao? Tôi tức giận đẩy hắn ra

-Haha! Đây chắc chắn không phải nụ hôn đầu của em! Hắn cười nhếch mép

-Anh nói vậy là có ý gì!

-Em nhớ cái lúc tụi mình bị kẹt ở vườn kính không?

-Nhớ chứ! Cái ngày kinh khủng nhất cuộc đời tôi mà! Tôi bấu môi

-Trong lúc em đang ngủ ngon lành thì anh đã không chịu được mà hôn... em... đó!

-Cái gì?! Đồ đáng ghét!

22. Chương 21: Tuổi Thanh Xuân

Vài tuần sau chúng tôi được xuất viện, tôi và Thất Lục cùng hẹn nhau đến quán cafe nói chuyện..

-May là hai đứa mình bị thương nặng nên đám cưới được dời tới tận tháng sau lận! Vui ghê! Tôi nói

-Chả lẽ em không muốn cưới anh sao? Hấn nói vẻ mặt trông có vẻ hơi buồn

-Không phải như thế! Chỉ là...tôi muốn hưởng thụ tuổi thanh xuân lâu hơn nữa thôi!

-Đã thành bà già rồi mà còn tuổi thanh xuân...thiệt là! Hấn cười nhếch mép

-Bà già!?! Nói nghe nhé, về độ nhan sắc thì ai vượt được bà đây hả! Tôi ngạo mạn nói

-Bà à! Ngực không có thể mà đòi đấu với ai hả! Nghĩ lại thì vợ mình thật là kém sắc! Hấn than vãn

-Cái gì!?!... Mà thôi nể tình anh đã cứu tôi một mạng vậy! Tôi bĩu môi

-Hay là tội mình đi đâu đó chơi đi? Hấn nói vẻ tự kiêu

-Anh muốn hẹn hò với tôi đúng chứ!

-À, có thể... Anh ta nói vẻ ngại ngùng

Đúng là từ trước tới giờ chúng tôi chưa từng hẹn hò với nhau một lần nào mặc dù sau một tháng nữa sẽ là vợ chồng. Và đây cũng là cơ hội có một không hai để hỏi về mối quan hệ giữa tôi với nhà họ Hàn...

23. Chương 22: Ghen

Chúng tôi rời khỏi quán cafe và nhanh chóng đến công viên giải trí bằng chiếc xe hơi mui trần sang trọng của Thất Lục.

-Thất Lục! Ở đây bán trà sữa ngon lắm đó! Em với Hàn Nghi uống thử rồi ngon cực kì luôn. Tôi cười nói

-Em với Hàn Nghi đã từng đến đây ư!?!

-Đúng vậy! Em cũng định mời anh nhưng Hàn Nghi bảo anh bận nên em mới mời em ấy đi! Mà lúc đó anh bận gì thế? Tôi hỏi

-Không quan trọng đâu! Giờ chúng ta đi chỗ khác đi! Thất Lục nói lớn

-Cái gì!?! Tại sao chứ?

-Em thực sự muốn nghe lý do sao? Hấn nói

-Đương nhiên rồi! Tôi tỏ vẻ tức giận

-Thật ra là vì anh...ghen đó!

-Ghen!?!

-Anh muốn trong lần hẹn đầu này phải là một nơi mà em sẽ mãi nhớ! Không phải là một nơi em đã từng đi chung với một ai khác dù là... con gái. Thất Lục vừa nói xong liền đỏ tía hết mặt mày

Hóa ra là ghen sao... Anh ta thật trẻ con khi còn ghen cả với em gái của mình...Tôi thầm cảm thấy anh ta có chút dễ thương...nhỉ!

24. Chương 23: Đi Hàn Quốc

Chúng tôi đã đi lòng vòng quanh phố suốt nửa tiếng đồng mà vẫn chưa chọn được địa điểm:

- Chúng ta đến thư viện đọc sách cũng được mà! Tôi nói
 - Không được! Thư viện không lãng mạn! Hấn nói vẻ nghiêm túc
 - Hay là ta đi siêu thị mua đồ đi! Ở đó nhiều đồ cặp đẹp lắm đó! Tôi có gương cười
 - Không được! Ở đó nhiều người sẽ làm giảm đi sự lãng mạn!
 - Haizz... vậy cuối cùng là chúng ta đi đâu mới vừa ý anh đây!
 - Seoul Hàn Quốc! Hấn trả lời một cách thần nhiên
 - Cái gì?! Chẳng lẽ chúng ta đi Hàn Quốc bằng cái xe mui trần này á! Tôi bàng hoàng
 - Không....
 - May quá! Tôi thở phào nhẹ nhõm
 -Chúng ta sẽ đi máy bay đến Hàn Quốc
 - Cái gì cơ!?!
 - Chúng ta sẽ đi máy bay đến Hàn Quốc!
 - Cái gì hả!?!
 - Đừng có hét lên nữa! Điếc tai quá đi mất...
- Bình tĩnh lại Tiểu Kiều... Mà phải thật bình tĩnh... Trong lúc này không dễ gì mua được vé máy bay đi Hàn Quốc đâu nên mày cần phải bình tĩnh. -Tôi cố gắng tự trấn an bản thân-
- Nè, anh đang nói đùa tôi đúng không! Vào giờ này khó mà kiếm được vé máy bay đi Hàn Quốc dù anh có là đại thiếu gia gì đi chăng... Tôi chưa kịp nói hết câu thì đã bị tên đó chặn họng
 - Chúng ta sẽ đi bằng máy bay riêng của nhà tôi cho nên cô có thể nói ít lại một chút không! Điếc tai quá đi mất! Hấn nói vẻ thần nhiên
 - Cái gì cơ!?! Máy bay riêng á!
 - Osh...Điếc tai quá! Im lặng dùm cái đi!
 - Thế là chúng tôi sẽ đi Hàn Quốc bằng máy riêng của nhà hấn sao?!—

25. Chương 24: Bị Say Xe

Tại căn biệt thự sang trọng của nhà anh ta đúng thật là có một chiếc máy bay to kinh khủng khiếp đậu ở sân sau. Dù tôi đúng là một tiểu thư giàu có của nhà họ Mạc nhưng nhà hấn có vẻ giàu hơn tôi rất nhiều...

- Tôi muốn đến Seoul Hàn Quốc trong vòng 30 phút tới! Thất Lục quay sang nói với những người lái máy bay.
- Thưa công tử Thất Lục... 30 phút thì có hơi... Một người lái máy bay nói với vẻ ngập ngừng nhưng nhanh chóng bị tên Thất Lục chặn họng
- Không nhưng nhị gì hết! Giờ các anh chỉ còn 20 phút...
- Các anh không cần lo lắng. Cứ lái như bình thường, có gì tôi sẽ bảo kê cho mà! Tôi nháy mắt nói với những người lái máy bay

-Tiểu thư Kiều cô thật là tốt bụng mà!

-Hết giờ cua trai rồi! Mau đi thôi! Thất Lục tự kiêu nói

-Được rồi! Giờ chúng ta đi! Tôi nói

Máy bay dần cất cánh... Trong một cái khoan khách vừa to vừa rộng thế này rất thích hợp để hỏi Thất Lục về mối quan hệ giữa tôi và nhà họ Hàn!

-Nè Thất Lục! Tôi nói

-.....

-Thất Lục anh có nghe tôi nói không vậy?

-....

Tôi quay qua nhìn xem tên Thất Lục đó tại sao lại không trả lời tôi thì... mặt mày anh ta xanh xao như người say xe... Khoan... chả lẽ anh ta bị say xe thật sao!?!

26. Chương 25: Bánh Rán Bi

Hehe! Cuối cùng tôi cũng tìm ra điểm yếu của anh rồi! Mà khoan...tại sao hắc rõ ràng biết mình bị say xe mà vẫn cố chấp đi máy bay chứ!? Mà thôi kệ đi, hôm nay tôi cũng đã biết được điểm yếu của hắc sau bao nhiêu ngày vất vả tìm kiếm mà.

Sẵn tiện có chai dầu gió trong túi tôi liền bôi lên huyệt thái dương của hắc, sắc mặt của tên chết bầm đó cũng dần trở nên tốt hơn nên tôi an tâm về chỗ ngồi...

————Vài phút sau————

-Đau đầu quá! Thất Lục nói giọng yếu ớt

-Nằm xuống nghỉ tiếp đi sắp đến nơi rồi! Tôi vừa nói vừa ăn ngon lành món bánh rán bi còn nóng hổi trên tay (Nếu ai không biết bánh rán bi là gì thì cứ tra trên mạng nhé!^_^)

-Đó là cái gì thế? Hắc hỏi

-Bánh rán bi...Chả lẽ anh chưa từng ăn bánh rán bi à?! Tôi ngạc nhiên

-Tôi chưa từng ăn...

-Bánh rán bi ngon thế này mà anh chưa từng ăn á!

-Tôi...muốn ăn! Thất Lục nói giọng ngại ngùng

-Nè! Cho anh một cái! Vừa nói xong tôi đưa cho hắc một cái bánh rán bi tròn xoe

-Tôi muốn...cô dứt ăn cơ! Hắc nói vẻ ấp úng

-Anh là trẻ 5 tuổi chắc! Tôi giận dữ la lớn

-Tôi bị say xe không tự ăn được!

-Rồi rồi đại thiếu gia... tôi dứt cho anh ăn là được chứ gì!

-Aaaaaaa...

Tôi không suy nghĩ gì nhiều lấy miếng bánh rán bi còn nóng hổi ném thẳng vào miệng anh ta như cầu thủ chơi trò bóng ném cử khôi.

-A...ui nóng quá! Cô có thể dứt cho tôi một cách n... A ưm Ngon quá!!! Hắc cười tươi nói

-Thấy chưa tôi đã bảo mà! Tôi vênh mặt
-Đút cho tôi ăn nữa đi! Hấn cầu xin tôi như một chú chó tội nghiệp
-Hả!?! Không bao giờ...
-Điếc tai quá! Hấn bịt hai tai lại nói lớn
-Ok, ok xin lỗi!
-Cô đối xử với người say xe thật là tàn độc mà! Hấn bấu môi

27. Chương 26: Bác Hàng Kẹo Bông(phần 1)

—————Tại Seoul Hàn Quốc—————

-A~~ Đói bụng quá! Tôi nói
-Hay giờ chúng ta đi ăn gì trước đi! Thất Lục nói
Tôi không suy nghĩ gì nhiều nhanh chóng gật đầu và bị Thất Lục kéo đến một con hẻm nhỏ. Nơi đó có lũ trẻ đang vây quanh lấy hàng kẹo bông, người bán là một bác tầm tuổi trung niên đang cười tươi bán kẹo bông cho bọn trẻ.
-A là kẹo bông! Tôi nói
-Cô thích kẹo bông à? Thất Lục nói
-Đúng vậy! Chúng vừa ngọt vừa ngon mà! Tôi thêm đến nỗi chảy hết cả nước miếng, đến độ muốn chạy đến đó mua ngay một cây kẹo bông để ăn nhưng bị tên Thất Lục giữ lấy tay nên tôi không tài nào đi được.
-Cô nhìn xem, toàn là mấy đứa nhỏ tầm 4-5 tuổi. Giờ chả lẽ cô muốn biến mình thành một con quái vật háms ăn dành hết chỗ kẹo bông thơm ngon của tụi nhỏ à! Thất Lục nói
-Okie! Tôi đợi tụi nhỏ mua xong là được chứ gì! Tôi nói giọng miễn cưỡng
Thời gian dần trôi qua, nhìn những đứa trẻ mua được kẹo bông chạy nhanh về nhà với nụ cười rạng rỡ trên môi làm lòng tôi cũng dần trở nên nhẹ nhõm. Nhưng sự thật đáng lòng là những cây kẹo bông hình thỏ dễ thương dần hết, chỉ còn lại cây kẹo bông hình con vịt xấu xí đến độ không ai thèm ngó nhìn...
-Tại anh mà hết kẹo bông thỏ rồi đây! Tôi tức giận đá vào chân hấn
-Là cô thật sự không biết hoàn cảnh của bác ấy hay đang giả ngu vậy!
-Hoàn cảnh của bác ấy rất đáng thương sao?
-Được! Chúng ta vừa đi vừa nói về chuyện đó!
Hấn vừa nói xong còn không thèm nhìn tôi đến một cái liền đi thẳng đến hàng kẹo bông đó và mua cây kẹo bông hình vịt xấu xí mà tôi chẳng ưa gì.
Tôi thực sự thắc mắc về hoàn cảnh của bác ấy là gì mà khiến Thất Lục thiếu gia đây phải quan tâm...
—————Hết phần 1—————

28. Chương 27: Bác Hàng Kẹo Bông(phần 2)

Chúng tôi vừa đi vừa ăn kẹo bông trên làn đường dành cho người đi bộ của sông Hàn đẹp thơ mộng...

-Thất Lục, hoàn cảnh của bác ấy thế nào? Tôi hỏi

-Nói ra thì em không tin đâu chứ thật ra trước đây bác ấy từng là một doanh nhân thành đạt.

-Thế tại sao giờ bác ấy lại phải bán kẹo bông chứ? Tôi thầm nghĩ rằng do bác ham cờ bạc nên bị phá sản giống như mấy tên ăn chơi khác...

-Bác ấy từng có một gia đình hạnh phúc với người vợ hiền lành và một đứa con trai thông minh. Nhưng không may vào ba năm trước vợ bác bị chuẩn đoán là bị mắc bệnh tim... Bác vì muốn cứu vợ mình nên đã bán hết gia tài và dần trở nên nghèo khó như bây giờ.

-Còn vợ bác ấy sao rồi? Tôi thẳng thốt

-Bệnh tim của vợ bác ấy tuy đã đỡ nhưng vẫn còn yếu nên không làm được những việc nặng!

-Còn cậu con trai của bác thì thế nào? Có ăn chơi không?

-À... anh cũng không rõ nữa nhưng hình như cậu con trai đó hiện đang làm việc đâu đó trên Trung Quốc. Ngày em bị bắt cóc thật ra là anh đến đây để mua phụ bác những cây kẹo bông bị ế đó! Hi

-Nè Thất Lục... cây kẹo bông hình vịt xấu xí này là của vợ bác ấy làm đúng không?

-Đúng vậy! Cô ấy thực sự rất muốn phụ chồng mình làm kẹo bông bán cho những đứa trẻ đáng yêu nhỉ! Thất Lục nói với vẻ trù mến

-Huhu, Thất Lục anh đáng yêu quá! híc híc. Tôi không kiềm được nước mắt mà buột miệng nói linh tinh

-Hả!?! Tôi dễ thương á! Mà cô đừng khóc nữa người ta lại tưởng nhầm tôi bắt nạt cô đó! Hấn nói

Tôi vừa ăn kẹo bông vừa khóc trong nước mắt, trong lúc này tôi như cảm nhận được rằng vợ bác ấy đã dành cả tấm lòng của mình vào để làm ra cây kẹo bông này cho lũ trẻ. Mặc dù chúng không đẹp nhưng đây là tất cả tấm chân tình mà vợ bác đã gửi gắm vào...

29. Chương 28: Nụ Hôn

Giờ đã hơn 5 giờ chiều rồi mà chúng tôi vẫn còn đi bộ bên sông Hàn...

-Chúng ta đi đâu chơi đi! Tôi tỏ vẻ chán nản

-Chúng ta đến tháp Namsan đi! Hấn suy nghĩ một lúc rồi nói

Tôi chưa kịp trả lời thì đã bị tên Thất Lục kéo nhanh lên tàu điện ngầm Itaewon chuyến số 6 và điều khiển tôi tức giận nhất là “chỗ này đông kinh khủng lắm” đến nỗi hai đứa tôi phải đứng sát nhau...

Tôi dễ dàng ngửi thấy mùi hương nam tính của hấn... thực sự mùi hương của hấn rất thơm giống như... mùi violet tím vậy. Nhưng gạt chuyện đó qua một bên nếu không phải tại tên Thất Lục đó kéo tôi lên chuyến tàu này thì đã không có chuyện tôi phải đứng chen chúc trong đám người này.

-Tên gốc này, sao lại chọn cái tàu điện ngầm gì mà đông thế này chứ! Tôi giận dữ

-Chỗ đông người thế này cô đừng có hét to quá làm ảnh hưởng đến mọi người! Thất Lục tỏ vẻ cáu kỉnh

Hấn càng tỏ vẻ cáu kỉnh bao nhiêu thì tôi lại càng nổi máu ác quỷ nghịch ngợm bấy nhiêu.

-Thất Lục biến thái, Thất Lục là tên đại sàm sỡ con gái! Tôi cố nói to lên nhằm mục đích bêu xấu hấn ở nơi công cộng.

-Này! Đừng có hét lên những lời dễ gây hiểu lầm đó nữa! Anh ta vừa nói vừa dùng tay che miệng tôi lại

-Thất Lục là đồ đồng tính, hần chỉ thích con trai thôi! Tôi hét lớn

“Haha, tôi sẽ cho anh biết hậu quả của việc dám chọc giận cung Bộ Cặp” Tôi nghĩ thầm trong lòng

-Haizz... Phiền chết mà!

Hần tiến lại gần tôi, trước khi tôi kịp nhận thức được chuyện gì đang diễn ra thì môi chúng tôi đã chạm vào nhau nhưng sao lần này lại nồng cháy đến kỳ lạ như thế chứ. Lưỡi của chúng tôi chạm vào nhau, có khi tên đó còn dùng lưỡi của mình đùa giỡn với lưỡi của tôi làm tôi nổi hết da gà...

-Biến thái mau dừng lại! Tôi đỏ mặt đẩy hần ra xa

-Đáng đời! Hần liếm mép nhìn tôi cười

Giờ tôi mới biết rằng tên chết bầm Thất Lục lại là một đứa con trai hư, từ giờ tôi phải đề phòng với hần mới được...

30. Chương 29: Ổ Khóa Tình Yêu

——(6 giờ tối) Tại tháp Namsan Hàn Quốc——

-Chúng ta đến chỗ Ổ khóa tình yêu trước đi! Tôi kéo lấy cánh tay lực lưỡng của Thất Lục lôi đi mặc hần cứ nhìn chăm chăm vào tôi

Cả hai chúng tôi đều im lặng... Trong giờ phút này tôi thấy anh ta thật dễ thương khi im lặng, không nói những lời độc địa như lúc bình thường khác. Nhưng chỉ được một lúc, giọng nói của hần vang lên làm phá vỡ bầu không khí vốn yên bình đó.

-.... Cô bạo thật đấy! Hần nhìn tôi mặt đỏ tía

-Bạo cái gì chứ?! Tôi tức giận

-Tôi chưa sẵn sàng làm chuyện ý với cô đâu! Hần nói thầm vào tai tôi

-Anh suy nghĩ đen tối quá! Ổ khóa tình yêu không phải là khách sạn đâu đồ ngốc này!

Anh ta tỏ vẻ mặt thất vọng nói

-Vậy sau khi chúng ta đi xong cái ổ khóa tình yêu gì gì đó thì tiến thẳng đến khách sạn được không?

-Mơ mộng ảo tưởng quá! Tôi tự kiêu nói

Hần xì mặt nhưng vẫn lèo đèo đi theo sau tôi như một chú chó nhỏ tội nghiệp muốn được chủ nhân vuốt ve, cưng chiều...

31. Chương 30: Trăm Năm Bên Nhau

Khi đi bộ gần chục cầu thang, cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi mà người dân Hàn Quốc hay gọi là ” thiên đường của tình yêu”. Hai đứa chúng tôi như bị choáng ngợp trước khung cảnh hàng triệu chiếc ổ khóa được móc vào dải quan sát với đủ loại màu sắc khác nhau.

Tôi chạy nhanh đến nơi các ổ khóa được móc lại với nhau... trong đó còn có cả những mẫu giấy nhỏ hình trái tim được viết bằng tiếng Hàn Quốc, mặc dù không hiểu gì lắm nhưng tôi vẫn dịch được những từ nôm na là “anh yêu em” hoặc “em yêu anh”...

-Chúng ta cũng treo một cái móc khóa tình yêu đi! Tôi hào hứng

-Chán chết được! Hấn nói

-Người sinh lý không bình thường như anh làm sao hiểu gì về tình yêu trong sáng chứ!

-Thật là lố bịch khi người ta vẫn tin rằng nếu cặp đôi nào móc ổ khóa vào đây sẽ mãi mãi hạnh phúc!

-Được! Vậy tôi sẽ đến quán bar tìm vài anh đẹp trai cùng treo móc khóa!

-Ngoại hình như cô thì có cho tiền cũng không anh nào dám lại gần đâu!

-Anh?!... Thế cuối cùng có treo móc khóa cùng tôi không thì bảo.

-Có...ai bảo là tôi không muốn! Hấn đỏ mặt

Tôi biết rõ tính cách của hấn ngại ngùng, tự kiêu không dám nói ra chứ thật ra là rất thích là đằng khác ấy chứ!

Sau đó chúng tôi cùng nhau treo móc khóa lên lan can của tháp. Mặc dù việc đó xảy ra khá là rất nhanh nhưng tôi biết rằng cả Thất Lục và tôi đều dành hết tình cảm của mình vào chiếc móc khóa xinh xắn ấy như là một vật báu vô cùng quan trọng gắn kết hai đứa chúng tôi.

32. Chương 31: Anh... Say Rồi!

Do trời khá tối nên Thất Lục nghĩ cả hai cùng nghỉ chân tại một khách sạn, tôi và hấn mỗi người ở riêng một phòng nên tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều mà đồng ý.

Phòng của tôi rất đẹp, được thiết kế kiểu hiện đại nên tông màu chủ đạo là trắng và xám. Chiếc giường ngủ trông rất sang trọng và bắt mắt, nói chung là tôi cũng không tìm được điểm nào để chê.

—Chợt— Cộc cộc cộc

-Vâng tôi ra ngay đây! Tôi nói lớn

Khi tôi mở cửa ra thì đã thấy Thất Lục, đầu tóc anh ấy bù xù và quần áo trông có vẻ hơi xộc xệch.

-Thất lục, anh sao...!?!

Tôi chưa kịp nói hết lời thì đã bị tên xấu xa Thất Lục đè mạnh xuống sàn. Tôi cố vùng mình khỏi vòng tay của hấn nhưng không ngờ tên đó lại mạnh đến thế này, tôi cố hét lên trong vô vọng...

-Đừng! Mau tránh ra! Tôi hét lớn

Tay hấn vòng qua eo tôi, bế thốc tôi lên... rồi đặt tôi lên giường, đắm say nhìn tôi mà không nói gì cả. Gương mặt Thất Lục trước đây không hề gian manh như lúc này, hấn nhếch mép cười, hơi thở mặn nồng phả ra. Tôi cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng, bàn tay rần rỏ ấy không cho tôi thoát.

-Anh... uống rượu à! Tôi nghi ngờ

-Chỉ là vài chai xả giao thuì!

Thất Lục dùng tay chạm nhẹ vào bờ môi căng mọng của tôi cười ranh mãnh.

-Tiểu Kiều, Anh yêu em!

Sau đó anh ta dùng lực đè mạnh tôi xuống khiến cơ thể tôi đau buốt, tê dại đến nỗi không phản kháng gì được nữa

Quần áo tôi xộc xệch, làm lộ hẳn một phần vai trắng nõn, trong tình cảnh này không có người đàn ông nào có thể kiềm chế cơn ham muốn... Thất Lục khẽ ho một tiếng, cố kiềm chế cơn ham muốn tột đỉnh chết tiệt kia. Hắn thầm nghĩ “chỉ làm một chút thôi, chỉ một chút thôi sẽ dừng lại ” nhưng lý trí nào nghe lời anh ta...

Môi Thất Lục chạm mạnh vào môi tôi như một con sói hung dữ đang thèm khát thịt tươi. “A...dừng” tôi cố rên lên trong tuyệt vọng, cơ thể tê dại không chút sức lực dễ dàng bị anh; một con sói háu ăn chiếm đoạt đến điên cuồng.

33. Chương 32: Giới Thiệu Chú Chó Mã Huệ

Sau khi đi chơi Hàn Quốc về xong, tôi và Thất Lục đã 1 tuần rồi chưa gặp nhau. Vì tôi sợ rằng khi gặp hẳn tôi sẽ nhớ lại về cái đêm anh ta biến thành một con sói hoang vô cùng đáng sợ.

-A! Mã Huệ đừng nghịch nữa! Trong lúc tôi đang tương tư về Thất Lục thì chú chó cưng Mã Huệ của tôi đã đạp đổ cái bình hoa quý trong phòng tôi.

Nhắc đến Mã Huệ tôi mới nhớ ra rằng từ hôm sinh nhật lần thứ 18 của tôi tới giờ thì chưa lần nào tôi dẫn Mã Huệ đi dạo, chắc giờ nó đang làm nũng muốn đi dạo đây mà!

-Được rồi! Ta cùng nhau đi dạo nhé! Tôi vuốt ve bộ lông mềm mại của nó

Chưa giới thiệu kĩ với mọi người: Mã Huệ thuộc giống chó corgi, là con cái nên nam tính lắm các bác à! Con Mã Huệ này không khác gì nữ hoàng! Ba buổi đều được ăn ngon mặc đẹp, mỗi tuần lại có người đến mát-xa và còn được nhiều chú chó đực khác để ý...khác xa với chủ nhân của nó là tôi.

(tôi thầm khóc cho phận đời khổ cực của mình. T.T)

34. Chương 33: Nghéo Tay

Hôm nay tôi quyết định sẽ đến dinh thự nhà Thất Lục, hai mặt một lời với hắn.

Tôi nhanh chóng được các hầu cận của nhà hắn tiếp đãi rất nồng hậu. Trên chiếc ghế sofa màu trắng tinh tể, hai chúng tôi mặt đối mặt. Đã một tuần rồi chúng tôi chưa gặp nhau, trông hắn cũng không thay đổi gì lắm, vẫn mái tóc màu vàng óng ả và đôi mắt hút hồn màu xanh lục ấy! Tôi cố gắng nói tự nhiên như bình thường, gương mặt nở một nụ cười thật tươi nhằm che đi cảm giác thật của tôi lúc này.

-À... Thất Lục! Về chuyện bữa đi chơi trước thì...

-Anh xin lỗi... Thất lục cúi gập người xuống tỏ vẻ hối lỗi

-A! Không cần làm vậy đâu!

-Em tha lỗi cho anh chứ!

Vừa nói xong Thất Lục liền chạm nhẹ vào vai tôi. Như đã cảnh giác từ trước tôi đẩy cậu ấy ra xa, lúc đó gương mặt cậu ấy trông thật tuyệt vọng.

-Vậy là... em chưa tha lỗi cho anh à! Hắn nói

-Không phải như vậy! Chỉ là...anh phải đợi tới khi em thực sự sẵn sàng! Tôi ngại ngùng

-A! Thế thì được thôi! Hắn nở nụ cười rạng rỡ

-Nghéo tay đã...

-Được thôi!

Chúng tôi nghéo tay, cùng thề dưới danh dự của mình.

-Nhưng...anh không chờ được lâu đâu nên em hãy mau chóng đồng ý nhé! Hấn cười gian

-Cái đồ đáng ghét này!?!

35. Chương 34: Làm Nũng

Hôm nay Thất Lục và tôi cùng đi shopping để mua đồ chuẩn bị cho đám cưới! Quan hệ giữa hai chúng tôi cũng đã trở nên thân ái như các cặp đôi khác mặc dù cũng thường hay cãi nhau một chút.

Khi đi đến một dãy hàng bán thổ bông đang giảm giá...

-Anh xem con thổ bông đáng yêu chưa này! Tôi nói

-Chúng ta đến đây mua rượu quý, thịt tươi,...để đãi khách chứ không phải để mua thú bông! Hấn mặt lạnh nói

-Em muốn mua con thổ bông này! Tôi phụng phịu

-Nếu em làm nũng thì có thể anh sẽ suy nghĩ lại! Hấn cười gian

Cái gì mà làm nũng chứ!?! Giờ mới để ý tôi chưa từng làm nũng với con trai... Nếu giờ hấn kêu mình làm một việc mà mình chưa từng làm thì thật là khó xử, huống chi là làm nũng chứ!

-Làm nũng là cái gì.... Tôi thất thần

-Em chả dễ thương xịu nào! Làm nũng là kiểu em cầu xin anh bằng cách giả tiếng mèo chẳng hạn! Hấn nói

-À...ừm Meo~meo~ Đại thiếu gia...làm ơn mua cho em thổ bông đi mà!

-Phụt! Haha haha, mắc cười quá đi mất!

-Ê! Anh cười cái méo gì thế!

-Hi! Đùa thôi, vừa này em rất là dễ thương đó!

-Cảm ơn đã khen! Giờ anh cho em mua thổ bông nhé!

-Okie! Okie...

Tôi thật không ngờ làm nũng với con trai lại khiến bản thân thoải mái đến như vậy! Có lẽ làm nũng cũng không tệ như tôi tưởng.

36. Chương 35: Tiệc Đồ Cưới

Chỉ còn 8 ngày nữa thôi là tiệc cưới sẽ diễn ra nên ai cũng bận rộn, riêng tôi và Thất Lục cũng tất bật chuẩn bị quần áo cưới.

Tại tiệm cưới Minh Tinh tôi như bị choáng ngợp trước hàng trăm bộ váy cưới khác nhau trông rất lộng lẫy và sang trọng. Có thể nói đây chính là tiệm quần áo cưới nhiệm màu sẽ biến ước mơ công chúa của những cô gái trẻ thành hiện thực.

Trong những bộ váy cưới lộng lẫy ở đây chiếc váy cưới mà khiến tôi như bị thu hút ngay lần đầu nhìn thấy nó là chiếc váy cưới pha lê mang thương hiệu DAR SARA với phần đuôi xòe lộng lẫy và pha lê được đính trang trí theo phong cách hoàng gia tạo sự gợi cảm cho người mặc nó.

Trong lúc đó Thất lục đã thay xong bộ đồ vest màu đen kết hợp với chiếc áo sơ mi màu trắng trông thật sang trọng. Nhìn tổng quát thì tên đó cũng không đến nỗi tệ, tất cả đều nhờ gương mặt đẹp trai trời phú đấy mà!

Tôi lập tức ước thử bộ váy cưới tuyệt đẹp đó lên người... nhưng buồn thay nó khá chật khiến tôi không tài nào kéo được khóa áo lên được. Không còn cách nào khác nên tôi đành phải nhờ thằng chồng “đẹp giai” kéo lên dùm.

-Thất Lục anh kéo lên dùm tôi với! Tôi quay lưng lại chỉ vào cái dây kéo nhằm ra ám hiệu cho hắn

-Thật là! Mập đến nỗi không mặc vừa cái váy nữa à! Hắn nói

-Ai nói em mập! Tại...cái váy nó chật!

-Khì! Biện hộ tào lao quá!

Hắn nói vậy tôi cũng chỉ đỏ mặt mà không nói gì thêm nữa.

37. Chương 36: Đánh Dấu Chủ Quyền

Bộ lưng trần của Tiểu Kiều bị lộ ra khiến ai cũng dễ dàng nhìn thấy làn da trắng hồng của cô. Con sói hoang trong người Thất Lục từ từ trỗi dậy, anh cố gắng kiềm nén cảm xúc không làm những chuyện không mấy tốt đẹp như lần trước. Hắn giúp cô kéo cái móc khóa lên mà cố gắng không đụng vào làn da trắng hồng của Tiểu Kiều.

-A~a Đau quá! Anh kéo trúng da tôi rồi! Tôi nói

-Lần này là do em làm hư phăng đấy nhé! Hắn thì thâm vào tai tôi

Vừa nói xong Thất Lục liền đè mạnh tôi vào tường khiến tôi không tài nào di chuyển được.

-Dừng lại đi! Chúng ta đã móc ghéo với nhau rồi mà! Tôi sợ hãi nói

-Chỉ lần này thôi! Chỉ một chút thôi!

Sau đó Thất Lục liếm vào tai Tiểu Kiều khiến cô rùng mình rên lên một cách đầy kích thích. Hắn chưa chịu buông tha cho cô mà mút lấy cái cổ trắng trẻo của Tiểu Kiều... chạm nhẹ vào bộ ngực đầy đà của cô mà mặt đỏ bừng liền rút tay lại.

-A!...Xin lỗi. Thất Lục đỏ tía mặt mà nói

-Hư quá...! Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt hắn mà cúi đầu nói

-À...thật ra... anh đang đánh dấu chủ quyền!

-Đánh dấu chủ quyền?

-Đúng vậy! Em đánh dấu chủ quyền lên người anh là coi như huề đi!

-Đánh dấu chủ quyền là làm những điều anh vừa làm lúc nãy á!

-À...ừ ừ! Hắn gật đầu lia lịa

Tiểu Kiều dùng lưỡi của mình liếm tai của Thất Lục thật nhẹ nhàng khiến anh không kiềm nổi mà ôm sát cô vào lồng ngực mà thì thầm.

-Thôi... em đừng làm nữa! Kích thích quá!

-Không được! Anh được đánh dấu chủ quyền thì tại sao em lại không được chứ!

Sau đó Tiểu Kiều mút mạnh vào cái cổ của Thất Lục khiến hắn run lên trong sự sung sướng, lạc trôi ở đâu cũng không biết nữa.

38. Chương 37: Dễ Thương

Trước đám cưới vài ngày, Thất Lục và tôi hôm nay cùng hẹn nhau đi siêu thị, nhưng lần này không phải là đi mua đồ cho đám cưới mà là đi hẹn hò. Thế nên tôi quyết định sẽ ăn mặc sành điệu và dễ thương hơn bình thường một chút để ” thằng chồng vô tích sự” ngắm ý mà!

Sau khi lướt mạng đến nỗi hỏng cả bộ máy tính mới mua giá rẻ thì tôi đã đặt mua được một bộ váy thủy thủ màu trắng sọc xanh rất dễ thương với điểm nhấn là những chú hươu được may khéo léo ở trên cổ áo khiến ai cũng cảm thấy thích mê ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nó.

Gần đến giờ hẹn, tôi không quên sửa sang lại cho bản thân cảm vội lấy cái lược màu đen mà tôi yêu thích chải đi chải lại mái tóc màu nâu xoăn cột thành hai bím tóc với chiếc mũ nỉ đội ngược trên đầu. Cởi nhanh bộ đồ ngủ ra, tôi nhanh chóng mặc ngay bộ thủy thủ mới mua mà tự ngắm nhìn mình trong gương rồi lại tủm tủm cười chắc rằng khi Thất Lục nhìn thấy tôi dễ thương như thế này hắn sẽ phải há hốc miệng.

Tôi chạy nhanh đến bãi đỗ xe của siêu thị; đó là nơi hai đứa tôi hẹn nhau từ trước. Hắn mặc một chiếc áo vét màu trắng với chiếc quần bò lửng tuy rất đơn giản nhưng phải khiến hàng nghìn cô gái phải đổ...nhưng trừ tôi ra. Nói thật thì tôi có bị hấp hồn vài giây nhưng đã quen với tính cách biến thái của hắn nên tôi dễ dàng không bị anh ta mê hoặc, ngược lại còn thấy hắn là một tên biến thái.

-Đi hẹn hò mà sao mặc đồ đơn điệu thế! Tôi bêu cợt

-....

-A? Sao anh không nói gì cả vậy! Nói đến đây tôi quay phắt lại nhìn xem hắn bị sao

Khi quay đầu lại thì tôi thấy Thất Lục đã đỏ tía mặt mày. Nhìn thấy tôi đang nhìn hắn, hắn vội dùng tay che mặt lại ngại ngùng nói thậm chí đủ mình tôi nghe,tuy câu nói ấy chỉ vờn vện có bốn từ thôi mà khiến lòng tôi như đập rộn ràng.

-Dễ thương chết mất!

39. Chương 38: Kí Ức

Từ đó đến giờ chúng tôi vẫn giữ khoảng cách là 3 bước chân, không ai dám nói lời nào.

-Anh có thích ăn kem không? Tôi gượng tiếp chuyện

-Thích.

-Vậy anh có thích ăn kem dâu không?

-Nếu em thích thì anh cũng thích!

-Vậy còn kem socola thì sao?

-Không thích

-Tại sao chứ? Con trai ai chả thích kem socola.

-Vì em bị dị ứng với kem socola?

-Tại sao anh biết tôi bị dị ứng với kem socola chứ? Từ trước tới giờ chúng ta chưa từng quen biết nhau mà!

-Chúng ta đã từng chơi rất thân với nhau hồi bé.

-Chỉ anh và em thôi sao?

-Không! Cả tên Hàn Mã Thượng nữa.

-Hàn Mã Thượng chả phải là tên đã bắt cóc em và Hàn Nghi sao!

-Em!?!... Em chả lẽ đã nhớ ra Mã Thượng là ai rồi hả? Thất Lục lấp bắp

-Không! Hắn tự giới thiệu với em từ lần bắt cóc trước chứ em có biết hắn là ai đâu.

-Thật là! Làm anh hết cả hồn hà...

-Thất lục! Từ lâu em đã có câu hỏi này muốn hỏi anh.

-Em cứ nói đi!

-Em ruốt cuộc có quan hệ như thế nào với nhà họ Hàn vậy?

.....

40. Chương 39: Đàm Phán

Tiếp tục cuộc nói chuyện giữa Thất Lục và tôi.

-A... ừm thật ra chuyện này là... Thất Lục nói về ấp úng

-Thật ra là cái gì mà cứ ấp a ấp úng thế kia! Có tin là “vợ yêu” này ném “chồng yêu” vô sọt rác ngay và luôn không hả!

-Thôi, thôi cho anh xin! Nghe em xưng hô như vậy làm anh sờn hết cả gai óc rồi đây này, có thể đêm nay còn mơ thấy ác mộng cũng không chừng.

-Thế thì mau nói nhanh đi!

-Okie, Okie! Bắt đầu từ đâu nhỉ...

-Từ đầu... Tôi nói

-Hãy, em thiệt là! Anh đang nói kiểu ảo mộng như truyện cổ tích mà sao em lại chen vào thế!

-Lắm chuyện! Mau trả lời câu hỏi của em trước đi!

-Được rồi! À... từ lúc anh anh còn ở trong bụng mẹ, mặc dù chưa nhận thức được gì nhưng...

-Khoan! Đừng có nói là anh định kể từ lúc anh sinh ra rồi lên 1 tuổi, 2 tuổi gì đó nha!

-Hoàn toàn chính xác! Nhưng chả phải em nói anh phải kể từ đầu là gì.

-Anh!?! Được, cho em “vô cùng vô cùng” xin lỗi anh!

-Lè! Cho đáng đời! Hắn nhếch mép

-Hi! Cuối cùng tự mình cũng có thể nói chuyện bình thường với nhau nhỉ! Tôi cười tươi

-Ừ! Đúng vậy nhỉ! Hắn cũng cười rất tươi

-E...hèm... Em còn chưa nghe được câu trả lời đấy! Đừng có mà lảng tránh chuyện này qua chuyện khác.

-À, tưởng em quên rồi chứ

-Tiểu thư Kiều này việc gì cũng có thể quên trừ người nợ tiền và những việc cực kì quan trọng.
-Được rồi, trong hôm nay anh nhất định sẽ trả lời mà! Nhưng trước khi anh trả lời câu hỏi đó thì chúng ta có thể đi chơi vài vòng siêu thị trước được không chứ anh chán quá?
-Được! Nhưng anh phải hứa là sẽ trả lời câu hỏi của em.
-Được rồi, để anh hứa! Xin hứa với trời đất là tôi sẽ trả lời câu hỏi của tiểu thư Kiều đây nội trong hôm nay!
-Được rồi! Chúng ta cùng đi chơi nào “anh chàng ngoan”!

41. Chương 40: Áo Cặp

Hai đứa chúng tôi cùng đi đến chỗ bán quần áo đôi dành cho các cặp tình nhân. Nhiều mẫu quần áo được thiết kế hoa văn họa tiết rất đẹp và có những mẫu áo đôi có những dòng chữ khác nhau của hai người nhưng nó lại cực kì hài hước, ví dụ:

Trên áo nữ: Em ăn cơm

Trên áo nam: Anh rửa chén

Trên áo nam: Nếu anh là cơn gió

Trên áo nữ: Thì em là con ốc

Vân vân và mây mây... Nhưng cuối cùng cả hai đã quyết định chọn cái áo cặp cực kì dễ thương... à cũng không đúng lắm...cái áo cặp này chỉ có mình tôi quyết định còn Thất lục thì anh ấy nhiệt liệt phản đối vì nó làm giảm giá trị của hắn. Nhưng nó rất là dễ thương luôn ý! Trên áo nam ghi dòng chữ màu đỏ:

Quy tắc 1: Vợ luôn luôn đúng!

Quy tắc 2: Nếu vợ sai đọc lại quy tắc 1

Còn áo nữ ghi: “Chính xác”

Giờ tôi đang vò đầu bứt tai cố nghĩ ra cách khiến hắn mặc cái áo cặp này. Cách thứ nhất: Điều hổ li sơn, trai ngấm gái là chuyện bình thường.

-Anh mặc cái áo đôi này đi mà! Tôi nài nỉ tỏ vẻ dễ thương

-Không thích! Anh muốn mặc cái áo kia!

-Cái nào?

-Kia kia! Hắn vừa nói xong liền chỉ tay vào phía một bộ áo cặp đang treo trên giá.

Trên áo nam có ghi dòng chữ “I love you”

Trên áo nữ có ghi dòng chữ “Đừng có chém tiếng anh với em”!?!

Cái áo này cũng được nên tôi đành chiều ý hắn mặc dù trong lòng vẫn ngậm ngùi tiếc cái áo cặp kia hơn.-_-#

42. Chương 41: Đi Ăn Buffer

Sau khi mua áo cặp, do cả hai đứa chúng tôi đều thấy đói bụng vì chưa ăn trưa nên đã quyết định ghé lại một tiệm buffer truyền thống của Nhật Bản. Ở trong tiệm buffer này hiện đang có món sushi hảo hạng gì đó trên tivi, hình như chuyên gia ẩm thực nói món này ngon lắm...

Nhưng đến khi định mua vé buffer vào cổng thì giá cả mắc hơn cả tưởng tượng của tôi.

BẢNG GHI:

1 triệu/ 1 vé (Chú ý: Một vé chỉ được một người vào)

- Hic! Sao mà đắt tiền thế này! Bộ vào trong đó mỗi người được tặng một ký vàng hay sao mà mắc kinh khủng thế không biết! Tôi giận giữ

-Nếu em thấy đắt hay để anh trả tiền cho! Hấn nhìn tôi nói

-À...Tôi quên mất anh là đại thiếu gia Hàn vùng tiền như vùng nước mà!

-Thế cuối cùng có muốn tôi trả tiền cho không!

-Không cần! Không ăn quán này thì ăn quán khác! Ở đây thiếu gì những quán ăn rẻ mà ngon.

-không cần đi đâu xa! Em nhìn xuống dòng dưới của tấm bảng đi!

Nghe hấn nói vậy tôi quay ngất lại nhìn xuống dòng dưới của tấm bảng, trên đó ghi:

Cặp tình nhân: 200 nghìn/ 1 vé (Chú ý: Một vé tình nhân hai người được vào)

-Thất Lục! Thông minh lắm giai đẹp! Tôi đập tay vào lưng hấn tỏ vẻ đắc chí

-Thay đổi tính cách 160 độ nhanh thế!

-À... chỉ là tí bất đồng thui mà!

———— 5 phút sau ————

Cuối cùng hai đứa tôi cũng mua được vé và vào quán ăn Nhật. Nhân viên phục vụ đưa đến một cái đĩa có những lát sushi cá hồi thơm ngon chảy cả nước miếng. Tôi nóng lòng đưa một miếng sushi lên miệng cắn thử một miếng:

Trúng cá hồi thơm ngon dần tan trong miệng tôi, tôi dễ dàng cảm nhận được mùi vị của lát cá hồi đó, nó:

———— DỒ TỆ ————

(Hôm nay tôi đã học được một bài học đáng nhớ đó là đừng bao giờ tin lời tivi nói)

43. Chương 42: Tiểu Bảo

Sau khi chơi đùa thỏa ga, cả hai đứa chúng tôi ngồi nghỉ chân tại một tiệm kem trước siêu thị.

-Hôm nay vui thật nhỉ! Hấn nói

-Đúng là vui thật nhưng do cười nhiều quá nên giờ em soái hết cả quai hàm rồi nè! Tôi trả lời

-Cười càng nhiều càng có lợi cho sức khỏe mà!

-Thế khi ngã đau cũng phải cười cho thật tươi à! Tôi bĩu môi

-Đúng vậy! Cái gì cũng phải cười mới kéo dài tuổi thọ được!

-Bị đụng xe xong mà còn đứng lại lên cười hì hì trông không khác gì bệnh nhân tâm thần trốn trại.

-Cũng đúng! Coi như trận này anh thua!

Trong lúc này tôi bỗng nhớ ra lần đi công viên trước với Hàn Nghi. Trong lần đó đã tra hỏi được không nhiều lắm các thông tin về Thất Lục!...Nhưng miễn sao có là được...

-Tiểu... Bảo... ới ời! Tôi lên giọng ủy mị

-Ồi, nói nhỏ thôi! Sao em biết anh có tên thân mật là Tiểu Bảo!

-Anh đoán thử xem là ai nói cho em biết!

-Á à...là con bé Hàn Nghi?! Nếu chính chuyện này là do nó nói, ông này mà về đến nhà sẽ kí lủng sọ!

-Bình tĩnh nào ông anh! Cả nhà ông anh biết hết trơn rồi, giờ thêm một người nữa cũng có sao đâu!

-Nhưng người đó tuyệt đối không được là em!

-Tại sao chứ!

-Vi... anh biết rất là nhiều bí mật của em đóa!

-Hứ nói thử xem! Em không tin anh dám thuê FBI điều tra thông tin của em!

-Được! Đây là do em thách thức anh trước đó nha!

-Lêu...lêu! Tôi lè lưỡi trêu hấn

-Phù...-Hắn hít một hơi thật dài rồi nói to- Lên lớp 3 vẫn còn đái dầm! 99 lần bị từ chối, hiện nay đây vẫn còn là một kỷ lục không ai phá vỡ được và...a

-Bộ anh thuê FBI thiệt hay sao mà biết nhiều thế! Tôi dùng tay chặn họng hắn lại

-Tôi không thuê FBI! Chỉ là đoán bừa thôi mà cũng trúng chứ nhỉ!

-Anh...?! Không đúng, không trúng cái gì hết trơn á!

-Tiểu nha đầu! Cho cô biết tay!

44. Chương 43: Đừng Lo

-Anh còn nhớ lúc trước khi vào siêu thị anh đã hứa gì với em không nhỉ! Tôi nói

-À anh nhớ rồi! Anh hứa là sau khi đi siêu thị xong thì sẽ hôn em một cái nhỉ! Hắn cười gian nhìn tôi

-Nè! Giờ không phải lúc đùa đâu nhé!

-Hi. À mà em có nhớ hồi trước em từng là một con nhỏ rất mít ướt không vậy!

-Em mà mít ướt á?!?

-Đúng vậy! Lúc đầu gặp em, anh đã bị ấn tượng ngay khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của em... tưởng chừng chỉ cần đụng nhẹ vào là nó sẽ bị vỡ vụn ra vậy!

-Ôi không ngờ hồi nhỏ em lại dễ thương như vậy đấy! Tôi nói

-Chỉ là lúc nhỏ thôi chứ còn bây giờ thì...

-Bây giờ thì thế nào! Tôi trừng mắt nhìn hắn

-Thì càng dễ thương hơn chứ sao! Hắn áp sát đôi môi của mình vào tai tôi thắm lè lưỡi liếm vài lần

-Anh?!... Nghiêm túc giùm em cái! Tôi dùng lực đẩy hắn ra

-Là do đứa nào dám trừng mắt nhìn anh trước.

-Là do anh cứ nói ấp a ấp úng làm em hiểu lầm chứ bộ! Tôi ngượng ngùng nói

-Thế nào? Đừng nói là em muốn nhiều hơn nữa nha! Hấn lè lưỡi cười gian

Nghe hấn nói vậy nên tôi đành im lặng mà ôm tai ngồi khóc thầm trong lòng.

-Lúc trước là em và tên Mã Thượng đó lập hôn ước với nhau chứ không phải là anh... Hấn nói giọng trầm lại

-Tại sao lại là cái tên bệnh hoạn đó chứ!

-Mã Thượng là anh của anh nên đương nhiên là chuyện gì cũng được hưởng lợi hết rồi!

-Nhưng chả phải...anh

-Tên đáng chết đó đã bỏ nhà ra đi sau cái lần mà hấn đã làm em phải nằm trong bệnh viện suốt 3 năm trời, ngày qua ngày đau đớn chịu từng cơn đau tim, phải nằm chặt vật giữa sự sống và cái chết... thế mà anh lại không hay biết gì! Hức hức... anh thật không xứng đáng.

-Thất Lục...Lẽ nào anh đang khóc...

-Hức... Đừng nhìn...anh

Tôi vội ôm hấn vào trong lòng nói nhỏ:

-Đừng lo! Em nhất định sẽ không nhìn anh, chỉ cần anh không khóc nữa là được...

——Được, chỉ một chút thôi mà!——()

45. Chương 44: Đóng Cửa Kính Của Xe Lại

Sau đó hai đứa chúng tôi cùng đón taxi về nhà, trên đường về tôi cũng có kể vài chuyện cười nhảm nhưng cũng chẳng khiến tâm trạng của Thất Lục tốt hơn bao nhiêu.

-Đừng buồn nữa mà! Sắp về đến nhà rồi mà anh còn trưng cái bộ thảm thương như vậy ba nhất định sẽ đánh em đến chết mất. Tôi lay nhẹ người hấn

-Anh bị..say xe...!

A, chết mất! Tự nhiên tôi quên mất rằng hấn bị say xe, như đã quen từ trước tôi nhanh chóng mở cửa kính của xe ra thì chợt hấn dựa vào vai tôi nói thầm, giọng rất yếu ớt:

-Làm ơn đừng mở cửa xe! Mùi của em rất gợi cảm, mở cửa xe ra sẽ làm mùi hương ấy bay hết mất!

-Anh bị điên à! Từ sáng tới giờ em chảy mồ hôi liên tục có thơm tho gì đâu!

-Thế anh mới nói là gợi cảm!

-Anh!?! Đúng là đồ hám gái đẹp.

-Xì! Thật là đáng yêu mà. Nói xong hấn dựa chặt vào vai tôi và ngủ thiếp đi

46. Chương 45: Tuổi Trẻ Tài Cao

Chiếc xe taxi dừng lại trước cổng dinh thự nhà Thất Lục. Bác tài trù mến nhìn chúng tôi cười nói:

-Đến nơi rồi đây! Mà hai cô cậu đây đã đến giai đoạn nào rồi mà trông thân thiết thế!

-Bác thật tinh mắt! Chúng cháu là vợ chồng ạ! Thất Lục niềm nở nói

-Trẻ thế mà đã là vợ chồng rồi à! Thế đã làm gì nhau chưa?

-Vâng, chúng cháu đã làm rất là nhiều thứ! Hấn cười gian mãnh nói với bác tài

Tôi nhìn đều hấn, trong lòng thực sự muốn đâm cho hấn một trận nhưng đang ở trước mặt người khác tôi đành nuốt trôi cơn giận cố mỉm cười.

Sau khi xuống xe nụ cười ấy biến mất hấn chỉ còn một luồng ám khí cực kì hắc ám vây chặt lấy bầu không khí vui tươi ấy.

-Tên kia! Ở trên xe anh nói vậy là có ý gì hả! Tôi tỏ vẻ giận dữ nói

-Bác ấy hỏi gì anh trả lời nấy thôi mà! Hấn vẫn cái nụ cười ấy nhìn tôi

-Hỏi gì trả lời ấy cái gì hả! Vợ chồng rồi đừng chạm cái gì chứ!

-Chúng ta chẳng phải sắp cưới nhau rồi sao! Hấn nói

-Biết là thế nhưng đừng chạm là cái gì chứ!

-Chẳng phải chúng ta đã hôn nhau sao, đó là đừng chạm chứ là cái gì hả!

-Hôn... nhưng nó... không

-Chẳng lẽ em đã quên những lúc anh hôn em rồi hả! Có cần anh làm em nhớ lại không? Thất Lục dùng tay kéo sát tôi vào ngực hấn khiến tim tôi cứ đập rộn ràng lên.

-Không cần đâu mà! Em...em nhớ lại rồi! Tôi nói lấp bắp

-Ai cần em đồng ý chứ!

Nói xong môi tôi đã bị môi hấn khóa chặt lại từ bao giờ không hay...

--A~ Làm ơn đi em khó thở quá! Tôi cố thốt lên

-Chưa đủ! Anh muốn thêm! Thất lục ôm chặt tôi vào lòng khiến tôi có thể dễ dàng nghe được tiếng tim hấn đang đập thình thịch liên hồi.

Tiếng thở hổn hển, tiếng tim đập từng nhịp liên hồi, đó là mùi vị của tình yêu.

47. Chương 46: Mạc Tiểu Kiều

Tôi lúc ấy cảm thấy rất khó thở và ngất đi từ lúc nào không hay biết...

Khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên một chiếc giường màu hồng phấn, trên đầu giường được trang trí những con gấu bông trông rất dễ thương. Ngạc nhiên nhất là tại sao chiếc đầm thủy thủ tôi đang mặc lúc sáng giờ lại trở thành chiếc váy công chúa màu “hường” thế này!

Chợt –Cạch– tiếng cửa mở ra

Một khuôn mặt quen thuộc hiện ra, không ai khác chính là Thất Lục.

-Hello!Chào buổi sáng! Hấn tươi cười nói với tôi

-Hử! Đứa nào thèm xin chào buổi sáng với anh chứ! À mà khoan vừa nãy anh nói gì? Tôi hỏi

-Hello! Xin chào buổi sáng! Hấn vẫn cái khuôn mặt tươi cười ấy nhìn tôi

-Tại sao lại là buổi sáng chứ! Em nhớ lúc mình về chung là buổi chiều mà!

-Em đã ngủ nguyên một ngày đấy!

-Nhưng tại sao chứ! Tôi thắc mắc

-Là do em bị stress với lại thiếu ngủ. Mà tại sao em lại bị stress với mất ngủ vậy!

-Là do đứa nào mà còn hỏi!

-À à...Xin lỗi! Hấn gãi đầu

-Còn một chuyện nữa đó là bộ đồ này là đứa nào thay cho em! Tôi lên giọng

-Nếu anh nói là do anh thay cho thì sao! Hấn nhếch mép

Sau câu nói đầy nhiều đồ vật xung quanh Tiểu Kiều đã bị cô ném bay tứ tung nào là kéo, cốc nước, cái gối... nhằm vào mục tiêu đó là anh “hốt bom” đứng đằng kia đồng theo tiếng la hét thất thanh của cô nàng.

48. Chương 47: Đứa Trẻ

Cuộc chiến được tạm hoãn lại nhờ những người hầu đã kịp lúc ngăn lại chứ không khéo lại có án mạng xảy ra chứ chẳng chơi...

Trên chiếc bàn ăn sang trọng phủ khăn trải bàn màu trắng tinh khiết là những món nổi tiếng với một người nghệ sĩ đang đánh piano tạo ra bầu không khí cực kì tinh tế pha chút sự lãng mạn. Tôi như bị mê hoặc trước mọi thứ, cơ thể lâng lâng theo điệu nhạc mà lòng cứ đập liên hồi mà không hiểu tại sao?

-Anh chuẩn bị sao? Em thích lắm! Tôi quay mặt sang hấn nói

-Em thích sao? Hấn đáp lại tôi

-Thực sự rất thích!

Thất Lục im lặng một hồi rồi nói:

-Em ở lại đây đi, mỗi buổi sáng anh sẽ thuê nguyên một ban nhạc đến đây cũng được mà!

-Anh bị đứt dây thần kinh ở chỗ nào rồi hả!

-Anh muốn em ở lại nhà vì...hôm qua anh gặp ác mộng!

Không cần hỏi cũng biết hấn hôm qua mơ thấy gì...

-Rồi rồi! Em sẽ ở lại đây mà! Tôi miễn cưỡng đáp

Vừa nói dứt câu hấn vui sướng đến nỗi nhảy cẫng lên rồi vội ôm chầm lấy tôi hết như một đứa trẻ vui sướng khi được mẹ cho kẹo.

Nhưng trong hoàn cảnh cực kì đáng yêu này thì người phá vỡ bầu không khí này không ai khác cũng chính là tên Thất Lục...Tên Thất Lục không biết là cố ý hay vô ý nhưng hiện hấn đang dụi đầu vào ngực tôi khiến tôi cũng thực sự muốn đắm cho hấn một trận nhưng vì nể tình hấn đã cứu tôi nhiều lần và cũng vì hôm qua hấn gặp ác mộng nên tôi đành hạ tay xuống...

-Ngực Tiểu Kiều vừa mềm mềm vừa nhỏ xinh hà!(‘ ‘) Hấn cười nói

Sau câu nói ấy nhiều người nhìn thấy một vật thể lạ đang bay trên trời mà không rõ lý do!?!...(Thật ra là chỉ bay ra ngoài vườn thôi, hơi hư cấu tí thôi!)

49. Chương 48: Nữ Siêu Quậy

Như mọi người đã biết ở tập trước, do tôi gặp phải tình huống khó xử đó là chạm trán phải anh soái ca đang cầu xin tôi ở lại nhà ảnh vài hôm vì anh ý gặp ác mộng nên tôi đành buông xuôi hai tay, bất chấp đồng ý.

Tôi hiện đang ngồi trong phòng của mình đọc sách mà không hay biết có người đang lén lút vào phòng của mình từ đằng sau.

-Hết hồn chưa! Một giọng nói ngọt ngào phát ra từ một người nào đó ở đằng sau.

-Aaaaaa...Do bất ngờ, tôi hét toáng lên rồi ngã người về đằng sau khiến cả tôi và người đó đều ngã lộn nhào xuống giường

-Có chuyện gì thế? Thất Lục nghe thấy tiếng hét liền chạy nhanh đến chỗ phòng tôi và nhìn thấy cảnh tượng vô cùng hùng vĩ...

Tôi nằm bệt dưới sàn, quần áo thì lại xộc xệch. Còn người đang đè lên tôi cũng chính là con bé Hàn Nghi, quần áo nó cũng chẳng gọn gàng hơn tôi mấy. Hai đứa con gái nằm đè lên nhau thế này thì một đứa con trai nhìn thấy như Thất Lục thế này thì muốn không nghĩ đen tối cũng chẳng thể được lâu...

-Hai đứa này!!! Chả lẽ... Σ()

-Thất Lục, anh hiểu lắm rồi!

-Ya~~ Anh biết rồi sao?

-Hàn nghi, em nói thế hiểu lắm chết mất!

-Chị à! Chúng ta không nên giấu anh hai lâu hơn nữa nữa!

-Hàn Nghi!?!

Hic, mới ngày đầu mà đã rắc rối như vậy rồi sao! (_)

50. Chương 49: Pikini Phần 1

Chúng tôi sau đó cùng ăn xế là món pudding thơm ngon nhưng hương vị ngọt ngào ấy cũng chẳng làm bầu không khí ở đây bớt căng thẳng hơn.

-Này! Hai người thật sự là hủ nữ à... Thất Lục nhìn chúng tôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

-Không phải mà! Tôi nhanh chóng nói

-Anh hai à! Không có thiệt mà! Hàn Nghi vừa nhai nhồm nhoàn miếng bánh pudding thứ 10 vừa cười teo toét.

-Em thật là, ăn nhiều như thế này coi chừng bị tăng cân nữa à ghen! Hấn nói

-Tăng cân thì em sẽ giảm cân! Cho em ăn thêm một cái nữa đi! Con bé cười tinh ranh hết một đứa trẻ nói

-Rồi rồi! Nhưng em mà bị tăng cân là anh không chịu trách nhiệm đâu.

-Cảm ơn anh!

Tôi mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ rằng Thất Lục nhìn trông thế nhưng hóa ra cũng là một người anh tốt.

-À...ừm... Hai anh em đừng có quên là phòng cũng đang có một người lạ khác ở đây! Tôi trưng ra bộ mặt nghiêm túc để giấu đi nụ cười của mình.

-Làm sao có thể quên tiểu bảo bối của anh được chứ! Hấn kéo ghế ngồi sát lại gần tôi nói

-Mà anh có thấy hôm nay hơi nóng không? Hàn Nghi nói

-Ừ! Chị cũng nghĩ thế. Tôi nói

-Ồ trong vườn kính hình như có cái hồ bơi còn sài tốt, chỉ cần bỏ nước vào là bơi được ngay. Hấn vừa nói vừa chỉ vào cái nhà kính khá to ở ngoài vườn.

-Ý kiến được đấy! Con bé nhảy dựng lên rồi kéo tay tôi về phòng nó -Em có bộ pikini này rất hợp với chị đấy!

-Ồ nhưng...chị không thích pikini lắm!

-Không sao đâu! Dáng chị cũng không phải là xấu lắm, mặc pikini khoe đường cong mà! Con bé cười kiêu tình ranh nói

-Nhưng...

-Đừng lo! Dù em có là màn hình phẳng thì anh vẫn thấy rất hứng thú... Thất lục bỗng đỏ mặt nhìn tôi nói

-Đồ biến thái!!!! Mau chết đi!!!!

Thật là hai anh em quỷ sứ, dám giảng bày hại thọ con đáng yêu và trong sáng này hà?! (_)

51. Chương 50: Pikini Phần 2

Sau vài phút bị ép mặc pikini thì tôi cũng hết khả năng chống trả mà đành chấp tay xin đầu hàng....

Con bé không biết cố tình hay vô ý lại đưa cho tôi đúng cái hờ nhất trong đám với câu nói khiến tôi dễ dàng xuôi lòng:

-Chị mà mặc cái này thì có khối anh theo cho xem!

Tiểu Kiều ơi là Tiểu Kiều, mày đúng là đồ dễ dãi mà! Không lẽ hai anh em đó đã lập kế hoạch từ trước rồi sau đó chơi mình sao...

Tôi đành mặc bộ pikini ấy mà...đỏ mặt.

~~Yaaaa~/(/ ● / ● /)/ Bộ này hờ quá!

Bộ pikini màu cherry xinh xinh che đi bộ ngực vừa cỡ kia, nó tuy nhỏ nhưng không đến nỗi nào. Chiếc quần bơi nhỏ như chiếc dây lụa hồng đào nhỏ che đi cơ thể xinh xắn của một cô gái đang trong độ tuổi mới lớn nào đó...

-Hàn Nghi chị xong rồi!

Tôi đi ra khỏi phòng thay đồ và nhìn thấy con bé Hàn Nghi đang mặc một bộ đồ bơi gấu rất cute

-Oa, em đáng yêu quá! Tôi nói

-Em biết ngay khi chị mặc bộ này sẽ rất đẹp mà! Con bé chạm vai tôi nói

-A...nó...

-Anh Thất Lục sẽ rất thích đây mà!

Tôi ngại ngần đi đến hồ bơi trong nhà kính thì ngay lập tức bắt gặp ngay Thất Lục đang ngồi trên bục hồ bơi nghịch nước. Dáng anh ấy thật chuẩn, dáng người cao cao và nhiều cơ bắp nữa...

-Thấy sao? Tôi nói cộc lốc

-.... Hấn im lặng

-Thất Lục... Tôi thấy kì lạ vì nếu là lúc bình thường thì hẳn thường phải nói mấy câu như đúng là màn hình phẳng gì chứ!

Má tên đó chợt đỏ hồng lên tận mang tai:

-Em mà mặc pikini cho thằng nào khác xem là anh sẽ ghen đó!

$\Sigma > (\circ \circ) \rightarrow$ Cái gì chứ!? Hẳn thực sự là một đứa trẻ đáng yêu đến thế này sao!?!

-Anh cũng đẹp... Tôi đỏ mặt, không như hẳn tôi chỉ có thể nói như vậy.

Không biết hẳn có nghe thấy không nữa nhưng sau câu nói của tôi hẳn lập tức quay mặt ra chỗ khác.

-A ngọt ngào wá!!!

Con bé Hàn Nghi không biết từ đâu ra ôm cổ tôi rồi la lên, do đứng không vững nên tôi và con bé liền té xuống hồ bơi.

-Wa! Hàn Nghi em thật là...

-Hi...

Tôi và Thất Lục đã tiến thêm một bước nữa rồi chẳng?

52. Chương 51: Nốc Ao

Sau vài tiếng vui vẻ chúng tôi ai về phòng nấy để tắm rửa chuẩn bị ăn tối.

Tôi cũng về phòng, ngay lập tức tôi nằm xuống giường vì hiện tại do bơi quá nhiều quá nên cả người tôi ê ẩm hết cả lên...

-Em đang làm gì thế? Thất Lục từ ngoài bước vào phòng tôi nói

-A..anh làm gì ở đây vậy? Tôi hoảng hồn lấy vội cái khăn ở ngay bên cạnh mình để che đi vài chỗ hở do bộ pikini mà Hàn Nghi đưa cho.

-Anh muốn tắm nhờ.

-Sao lại tắm nhờ ở phòng em, chả phải phòng nào cũng có phòng tắm riêng sao?

-Anh làm hư...vòi sen rồi.

-Làm thế nào hư được...

-Đập con gián...hư luôn.

-Sao anh ngốc thế, tự nhiên đi lấy vòi sen đập con gián.

Hắn im lặng một lúc lâu, chắc cũng tự thấy là mình ngốc nên tôi cũng không la rầy gì thêm, nói:

-Được rồi được rồi! Anh vào tắm trước đi...

-Thế thì không công bằng.

-Không công bằng cái gì?!

-Đây là phòng tắm của em,anh mà tắm trước thì vô lễ lắm!

-Vậy thì để em tắm trước!

-Nhưng anh muốn tắm trước!

-Thế thì anh tắm trước đi!

-Nhưng thế thì vô lễ lắm!
Cái méo gì vậy trời! Hấn lập mưu chơi mình sao...
-Thế thì phải làm sao anh mới chịu. Tôi nói về khó chịu
-Tắm chung. Hấn nói đơn giản
-...
-Tiểu Kiều...?
-Đi tắm với chó ấy?!
Sau câu nói ấy tôi cho hấn một cú nốc ao vào...bể tắm.

53. Chương 52: Tưởng Anh Là Chú Chó Mã Huệ Của Em Sao?

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã hơn mười giờ tối. Tôi mệt mỏi nằm vùi mình trong chiếc chăn bông ấm áp mà ngủ từ lúc nào không hay.

Tick...tok...tick...tok

Tiếng đồng hồ vang lên chậm chậm trong căn phòng yên ắng, một cô gái có gương mặt xinh xắn đang ngủ trong chiếc chăn bông mềm mại là những đường kẻ sọc ngay ngắn là Tiểu Kiều. Bầu không khí im lặng bao trùm lấy căn phòng nhỏ, chợt:

-Kééééét...-

Chiếc cửa phòng bỗng mở ra, lấp loáng bóng người cao to và vạm vỡ của một anh chàng nào đó. Anh ta tiến lại gần chiếc giường nơi Tiểu Kiều đang nằm ngủ, anh nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc của cô rồi đặt một nụ hôn nhẹ vào gần mang tai của cô khiến cô chợt trở mình nói mớ:

-A...Mã Huệ, em đừng liếm chị mà!

Vừa nói xong Tiểu Kiều kéo mạnh anh chàng vừa nãy là Thất Lục xuống giường nói tiếp:

-Đừng quậy!...Đêm nay chị sẽ cho em ngủ chung giường mà!

Hấn vừa nghe xong liền đỏ tía mặt mày nói:

-Mỗi đêm được không?

-Ừ! Nhok ấm mà.

Nói xong Tiểu Kiều mườn tưởng rằng chính hấn là chú chó Mã Huệ thân yêu của mình mà ôm chầm vào lòng... À mà nói đúng hơn là kéo sát đầu Thất Lục vào...ngực mình.

-Là do em làm trước đó nha!

Vừa nói xong, hấn cướp lấy làm môi của Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng cô cảm nhận được rằng mình đang ăn một quả cherry chín mọng liền mút lấy mút để trái cherry tưởng tượng ấy.

-Haha...quả cherry này thật ngon... Thất Lục...mua cho em.

Điều Tiểu Kiều đang làm khiến Thất Lục đỏ tía mặt mày vội ôm cô vào lòng suýt chút nữa là không kiềm chế được.

54. Chương 53: Giấc Mơ

Khi tôi tỉnh dậy thì thấy một người nào đó từ sau lưng ôm tôi. Sợ quá nên tôi không kịp suy nghĩ gì thì liền vật tên đó xuống sàn, một cú móc xích đau điếng.

-Dám tấn công chụy hả cưng! Tôi lên tiếng nhoẻn miệng cười nhìn xem tên háo sắc kia là ai thì ngay lập tức bắt gặp khuôn mặt quen thuộc,đó chính là tên Thất Lục.

-A...ui Đau quá! Hắn vừa nói vừa xoa xoa cái lưng tội nghiệp của mình.

-Em...Anh có sao không? Tôi hoảng hồn vội đỡ hắn dậy xin lỗi rối rít

Đáp lại tôi hắn chỉ cười nói:

-Làm sao đây...Vợ biết võ,không dám lăng nhăng nữa rồi...

-Anh thật là...Đau thế còn cười tươi như sáo ấy.

-Thôi mà...

——Vài phút tĩnh lặng——

Thấy hắn im lặng một lúc lâu, tôi mở lời trước:

-Hôm qua em mơ đấy!

-Mơ gì?

-Em mơ hôm qua được ôm con cún cưng nhà em ngủ đấy! Nó ấm lắm...mà hình như nó to hơn bình thường thì phải...

-Hả!? Em...em...kể tiếp đi! Hắn nói giọng áp úng

-À...sau đó em được ăn một quả cherry rất ngọt nữa! Em mút mãi mà không hết đấy! Tôi cười nói

-Hóa ra em...em mơ thế à! Hắn nói vẻ rất bất ngờ

-Ừ! Tôi đáp lại

Sau đó chợt tôi nhớ ra một chuyện:

-Ê nhưng mà tại sao anh lại ở phòng em!?!

-Anh...muốn tắm...

-Hả /(</>/>/</>)/="” đồ="” đáng="”>

55. Chương 54: Căn Phòng Bí Mật

Buổi sáng hôm đó sau khi tôi ăn sáng xong liền cảm thấy chán vì hiện giờ không có ai ở nhà cả.

Thất Lục thì sau khi nói chuyện với tôi vào buổi sáng thì liền sau đó đi đâu mất, tôi nghe mấy người hầu nói là đi họp tổng toàn tập gì đó... Còn con bé Hàn Nghi thì ngay từ sáng sớm đã đi tham gia một show truyền hình nổi tiếng gì đó, là Ido mà nhỉ.

Tôi đi quanh căn nhà và phát hiện ra một căn phòng trông có vẻ khá cũ ở phía cuối hành lang, nó như bị che khuất đằng sau bức tường đồ nham láng bóng. Lúc này tôi chợt nhớ ra lời của một cô hầu từng nói với tôi:

-Em vào phòng nào cũng được nhưng duy phòng ở cuối hành lang thì nhất định có chết cũng không được vào đây.

Chắc luật này là do Thất Lục quy định ra, chắc chắn cái phòng này có một bí mật nào đó rất là quan trọng.

Một thiên kim tiểu thư như tôi thì cũng chẳng sợ cái gì, với lại cái luật này là do chồng tương lai tôi đặt ra, anh ấy làm gì nữa lòng giết tôi chứ.

-Haha,một cảm giác thật tuyệt!!!-

Tôi không ngần ngại gì mở ngay cánh cửa cũ kĩ:

-KểoooooooooKểtttttt-

Tiếng cửa phòng được mở ra, một tiếng động không mấy vui vẻ gì...

Trong căn phòng to lớn ấy, một màu trắng bao trùm lấy căn phòng. Trong căn phòng khổng lồ đó chỉ có chiếc bàn màu trắng. Trên đó, một cuốn sổ vải đã sờn cũ đặt ngay ngắn bên trên.

-Căn phòng này thật khiến người khác cảm thấy ám ảnh...-

Đó là suy nghĩ đầu tiên khi tôi bước vào căn phòng này. Đây là một cái phòng giam tra tấn tinh thần...màu trắng...mọi người...màu trắng...bệnh hoạn...màu...trắng...Mà...Thượngggggg!!!?!!

-Này em sao thế? Thất Lục đang ở ngay bên cạnh tôi, nhìn tôi bằng đôi hoen đỏ...anh đã khóc sao?

Khi tỉnh dậy tôi phát hiện ra mình nằm trên giường còn Thất Lục đang ở ngay bên cạnh, nắm chặt tay tôi. Hắn vẫn còn mặc y nguyên bộ vest buổi sáng để đi họp, trên mặt mồ hôi vẫn còn lấm tấm chút giọt mồ hôi

-Anh đang họp mà sao lại ở đây? Tôi nói, mắt vẫn nhìn chăm chú bộ vest hắn đang mặc.

-À, anh họp xong rồi... Hắn vừa nói vừa xoay mặt ra chỗ khác miệng vẫn luyên thuyên thật mà,anh họp xong rồi...(rõ ràng là đang nói dối, biểu cảm khuôn mặt của hắn rõ ràng là đang tự khai sự thật kia kìa...)

Tôi vội dùng tay lau giọt mồ hôi còn lăn dài trên má Thất Lục. Tôi lúc đó không còn làm chủ được bản thân, hôn vào đôi môi của hắn nói giọng thì thầm:

-Em nhớ rồi!!!

56. Chương 55: Kí Ức Quay Về

-15 năm trước-

-Anh nhỏ bé ơi!!! Một cô bé xinh xắn tầm 3 tuổi từ đâu chạy tới vỗ lấy một cậu con trai nhỏ bé, đáng người gầy gò trông có vẻ khá đặc biệt đấy.

-A...Tiểu Tinh Tinh. Sao em bám anh hoài! Cậu con trai ấy nhỏ nhẹ gỡ tay cô nàng đang cười tinh nghịch kia, hai cái răng cửa của cô bé xinh xắn kia mọc lên, còn những cái răng khác mới nhú lên nhìn trông rất đáng cười.

-Tiểu Tinh Tinh mới mọc răng trông trẻ con quá! Một cậu bé tầm 6 tuổi chậm rãi bước đến,ngay lập tức phong thái quý tộc từ cậu tỏa ra.

-A...anh hoàng tử đến rồi!! Cô bé vội chạy lại ôm chầm lấy cậu bé kia cười lớn.

-Tiểu Tinh Tinh hoàng tử là tớ mà! Cậu con trai trông có vẻ gầy gò lên tiếng

-Anh nhỏ bé luôn là người em thích thích thích nhất mà! Cô bé kia chợt chạy đến bên cạnh cậu nhóc đang tỏ vẻ tức giận kia rồi cọ má vào cậu nhóc gầy gò khiến cậu ta đỏ mặt đến tận mang tai.

-Em muốn làm hoàng tử thì phải thật tài giỏi! Đẹp trai! Luôn là người dẫn đầu và quan trọng nhất là... Cậu bé tầm 6 tuổi kia nhoẻn miệng cười đầy ẩn ý.

-Là gì ạ!!! Hai cái mồm tinh quái chọt nhanh nhẩu

-Là...

-Là gì...?

-Phải có kỹ năng của người “nhớn” ý!

-Em hiểu rồi!!

(P/S: Chạy đây là chạy không tin mấy đứa này còn là trẻ con đâu!(- -))

57. Chương 56: Con Gái

Ba đứa trẻ cùng vui đùa đến tận tối mịt mới để ý ra đã hơn năm giờ tối.

-Hôm nay vui thật nhỉ!! Một cô bé mặc váy bunn đất cười lớn, bàn tay nhỏ bé cầm chặt quả bóng to màu đỏ.

Bỗng một cậu bé tầm 6 tuổi mặc một bộ đồ màu vàng ánh kim tỏa ra khí chất quý tộc nói lớn:

-A hôm nay anh quên mất là có giờ Văn lúc 3 giờ chiều, Pháp lúc 4 giờ chiều và học Toán lúc....

-Anh toàn đi học có bao giờ chơi với em đâu! Một cậu nhóc gầy gò cất giọng

-Làm như anh thích học lắm ấy! Em không phải là con trưởng, không phải vác theo trọng trách gì lớn thì làm sao hiểu được! Nụ cười trên khuôn mặt của cậu chọt vụt tắt, thay bằng cái nhàu mày khinh thường.

-Tiểu nha đầu kia cũng là con trưởng sao suốt ngày chơi thế. Cậu bé gầy gò kia cũng trở nên khó chịu, chỉ tay vào cô bé đang cầm trái bóng lớn đang đứng như trời trồng nhìn hai anh em họ.

-Nhỏ Mọc là con gái, không ai kêu nó là con trưởng và nó cũng chẳng cần phải vác cái gọi là trọng trách lớn ấy. Còn anh là con trai nên phải cố nghĩa vụ như vậy. Bọn con gái thì anh chẳng ưa gì, suốt ngày chơi đồ hàng, sau đó lại vờ ra nói chuyện nhằm với búp bê rồi tưởng tượng mình là công chúa như ai kia, thật đúng là vô tích sự... Cậu bé kia cũng không phải dạng vừa, gào lên nói.

-Anh không có quyền nói Tiểu Kiều như thế, cậu ấy không nh....

Chợt một tiếng khóc vang lên làm bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

-Hức hức... Hoàng tử... Công chúa không vô dụng... À không...em không vô dụng...hức em còn biết làm rất nhiều việc!!! Cô bé chọt run mình,

vội nói vài câu biện minh đầy yếu ớt

-Đừng khóc! Anh ấy do giận thái quá nên mới lỡ lời mà! Cậu bé kia chọt vội vàng chạy tới đỡ cô bạn đang khóc rống lên rồi vỗ nhẹ vào lưng rồi chậm rãi nói tiếp- Về thôi!

Mặt trời khuất xuống đằng sau các dãy nhà cao tầng kia, ánh chiều tà nhẹ nhàng trải lên mặt đường những tia nắng lẻ loi. Làm ánh lên đôi mắt đầy dã thú của một đứa trẻ sáu tuổi...

58. Chương 57: Tội Lỗi Ấp Đến

Trong công viên rậm rạp đầy bầu không khí lãng mạn, tiếng thút thít không ngừng cộng thêm tiếng an ủi đầy nhẹ nhàng và cảm thông.

-Anh nhỏ bé...hic Cô ngừng khóc, dùng tay lau nước mắt còn lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

-Rồi mà! Em là một cô bé không vô dụng, em còn hơn một nghìn nghìn nghìn đứa con trai nữa đó! Cậu bé kia vội nở một cười tươi rói trên khuôn mặt

-Hức hức...thật chứ!

-Đương nhiên rồi! Em dễ thương hơn anh, em luôn vui vẻ hơn anh, em đã giúp anh và anh hai dạo này nói chuyện nhiều với nhau hơn...và...và

-Hi Hi...

-A!? Sao em lại cười anh!?

-E...hèm! Khẽ ho một tiếng cô bé dừng cười, vội nói bằng một vẻ mặt nghiêm túc -Anh nói sai một câu rồi!

-Hả...anh không giỏi về...

-Suyt!...Thất Lục đương nhiên là dễ thương hơn em rồi.

Cô nhóc khẽ cười một tiếng khi nhìn thấy khuôn mặt của cậu nhóc đỏ hồng cả lên khiến cậu giật mình, hoảng loạn đến nỗi không biết mình đang nói lung tung gì:

-Haha...ta là siêu nhân B.V.N.C...anh hùng diệt kẻ ác bảo vệ mọi người.Thế nên ta mới có biệt là siêu nhân bảo vệ nụ cười(B.V.N.C)...Há há há

-A là bộ phim siêu nhân hôm qua đúng không! Cô bé cười nói

-Vịt nhỏ ta có gì “không sợ” chứ! Đúng vậy...thứ gì ta cũng sợ.Quác quá quá quá.

-Là Pikin cái gì ta cũng sợ nè!

-Còn nữa còn nữa nha!!! Muahaha ta...

Trời tối mịt, hai người bạn nhỏ sau khi cười lăn cười lộn thì đành tạm biệt nhau và trở về nhà.

-Em là chú bé ngoan ngày nào cũng đánh răng một mình... Vừa hát, cô bé vừa tung tăng chạy băng qua khu đồi nhỏ, bên dưới là một vực thẳm rất sâu. Nhưng may là làn đường rất rộng, đủ để hai chiếc xe buýt đi qua cũng được. Chợt:

—Sụt...—

Trong thoáng chốc, cô bay trên không. Tiếng hét lớn vang vọng cả khu đồi:

—Bịch...—

Tiếng động thẳm khốc vang lên, ngay lập tức một nụ cười đầy ma mị hiện hữu ở đâu đó quanh bụi cây:

-Con gái...thật vô dụng!!!

-Rèèèèèè-

-Thưa mọi người, bản tin chiều nay cho hay một bé gái được tìm thấy dưới vực thẳm,tình trạng hiện trường cho thấy cô bé là do hung thủ đẩy ngã, cảnh sát hiện đang cất lực truy tìm xem hung thủ là ai. Cô bé tội nghiệp đó tên là Mạc Tiểu Kiều, con gái của tổng giám đốc Mạc hiện đang điều trị ở bệnh viện *****. Người gọi điện cho cảnh sát và cũng là nhân chứng duy nhất cho vụ việc này thật bất ngờ cũng chính là con trai trưởng của nhà họ Hàn, Hàn Mã Thượng... Sau đây là vài lời mà nhân chứng ấy đã kể lại *****-

59. Chương 58: Đám Cưới

Mọi cô gái đều có ước mơ rằng mình sẽ trở thành một nàng công chúa xinh đẹp trong một câu chuyện cổ tích nào đó.

Không phải điều đó là bất khả thi.

Mọi cô gái đều sẽ trở thành một công

chúa khi họ mặc chiếc váy cưới và bước trên thảm đỏ tiến vào lễ đường cùng chàng hoàng tử trong đời của họ.

Và đặc biệt hôm nay cũng là ngày mà tôi trở thành công chúa.

Theo như những gì kịch bản soạn sẵn thì tôi và cha sẽ từ cửa lễ đường tiến đến bục nơi Thất Lục đang đứng đó chờ tôi.

Nhưng đang lúc tôi đang gần tiến đến bục thì chợt hắt đi về phía tôi, cúi rạp người xuống rồi đưa ra phía trước như ý muốn tôi nắm vào, hắt nói:

-Không chàng hoàng tử nào muốn công chúa của mình đi một quãng đường dài như vậy mà không có họ ở bên! *nháy mắt*

-Yaaaaaaaaa

~~

Lũ bạn thân từ hồi cấp hai của tôi la toáng lên. Đây có phải là mấy đứa bạn thân từ hồi thanh xuân của mình không vậy? Đây là đám cưới của tôi chứ có phải buổi diễn live của thần tượng nổi tiếng nào đâu chứ tụi nó cứ la lối om sòm cả lên. Tôi liếc xéo bọn chúng, như hiểu được ý của tôi cả bọn ngồi xuống ghế thật im lặng và buổi lễ hôm đó cũng ổn thỏa.

Ding...dong...Dong...ding

Tiếng chuông ngân dài như báo hiệu buổi lễ được bắt đầu

-Con có đồng ý cưới Thất Lục dù sau này có nghèo đói hay giàu sang không Vị thư mục nhìn tôi nói

-Vâng, con xin thề trước Chúa! Tôi nói

-Con có đồng ý cưới Tiểu Kiều cho dù sau này nghèo đói hay giàu sang không? Vị thư mục nhìn hắt nói

-Vâng, con cũng xin thề trước Chúa! Hắt nói bằng một giọng nghiêm túc làm tim tôi cứ đập liên hồi.

-Ta tuyên bố từ giờ đôi uyên ương này sẽ trở thành một đôi trước sự đồng ý và chúc phúc của Chúa! Vị thư mục nhìn chúng tôi cười nói

Trước khi kết thúc buổi lễ, chúng tôi trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào.

~Hết

~~Sau sẽ có một ngoại truyện nữa, mong mọi người đón xem!

60. Chương 59: Ngoại Truyện

Ngày 29/10, Tuệ Mẫn ra đời trong bệnh viện nhi Mẫu Tử một cách ổn thỏa. Khuôn mặt hồng hào vào đôi mắt to tròn màu xanh nước miêng đậm đã khiến cho ai nhìn vào mắt con bé cũng cảm thấy nhớ da diết về

quê hương của mình. Dần lớn lên, con bé ngày càng xinh đẹp, từ khi biết đi, nó hay chạy xung quanh nhà hàng xóm đến tận tối mới chịu mò về.

Tớ tên là Tử Mẫn, năm nay lên bốn tuổi. Để Mẫn kể cho mọi người nghe về hàng xóm gần nhà Mẫn nha!

Đầu tiên không thể không nói đến là bà Lệ, bà ấy dù đã hơn 40 nhưng mặt mày phấn son dày cộm, lại hay mặc đồ lòe loẹt đến độ đỏ đen lẫn lộn. Nhưng Mẫn cũng rất thích bà ấy vì bà ấy hay cho Mẫn ăn bánh kẹo rồi kể chuyện mình mới nghe lỏm được như chuyện thằng Tử con bà Hiệu ở cách nhà Mẫn ba căn đã lớn bụng rồi mà còn dãi dầm, chuyện chị Hựu vừa xinh vừa giỏi việc nhà cưới phải thằng chồng cờ bạc, suốt ngày cứ đóng chặt cửa lại để hàng xóm không ai biết chuyện đó, thế mà bà Lệ cũng moi được. Tài thật!

À mà hôm bữa Mẫn đi chơi công viên thì bỗng một cậu nhóc đến chỗ Mẫn hỏi muốn cùng Mẫn xây lâu đài cát chung. Cậu ấy mặc một chiếc áo thun rộng với chiếc quần sooc mùa hè đơn giản và khuôn mặt còn mấy non nớt của một cậu nhóc chưa trưởng thành. Mẫn không có ham trai, Mẫn không mời bạn Bự xây lâu đài cát vì bạn đó bự lắm, bạn Bự xoay qua xoay lại là bể lâu đài cát luôn ý! Mẫn giống mama, Mẫn thích con trai cao hơn Mẫn. Cậu bé kia chắc tầm một mét hai mươi, còn Mẫn thì mama bảo là chỉ cao một mét mười lăm thôi nên cậu ấy cao hơn Mẫn những năm xăng ti mét cơ!

Mẫn và bạn ấy vừa xây lâu đài cát vừa nói:

-Cậu tên gì? Mẫn hỏi cậu ấy

-Tớ là Bảo Hy! Cậu nhóc ấy cười một nụ cười rất tươi như là đang thả thính Mẫn vậy. Nhưng Mẫn không phải loại dễ dãi nha...

-Còn tớ là Tuệ Mẫn! *nháy mắt*

Một khi Tuệ Mẫn đây đã rắc thính rồi thì đồ ai không lượm đó, hahaha...!

-Ừ...

—...Hình như Mẫn nói quá sớm rồi!...—

-Tớ không chơi nữa!

Mẫn tức giận, hần học chạy thẳng một mạch về nhà thì phát hiện xe của papa đậu ở trước nhà... Mẫn vui quá! Papa chắc về vì muốn đi chơi với Mẫn đây mà!

Mẫn xách dép chạy nhanh vào nhà hét âm ỉ:

-Papa về! Papa về chơi với Mẫn Mẫn!

Nhưng papa không trả lời Mẫn mà chỉ vội ôm hôn lấy mama! Mẫn Mẫn không chịu đâu! Papa là của Mẫn mẫn! Mama cũng là của Mẫn Mẫn nhưng papa không phải của mama...Huhu! Mẫn giận papa và mama đến tận mãi sau khi papa lôi ra bộ váy công chúa mà Mẫn hằng mơ ước từ lâu...

~End ngoại truyện

~Xin lỗi vì mình lập từ Mẫn Mẫn nhiều quá vì nếu con của Tiểu Kiều và Thất lục xưng là tôi hoặc tớ thì có vẻ hơi kì kì, còn xưng bằng tên thì vừa dễ thương mà vẫn còn giữ nét trong sáng trong tâm hồn của một đứa trẻ mới bốn tuổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rung-dong-dau-doi>